

Αλφά

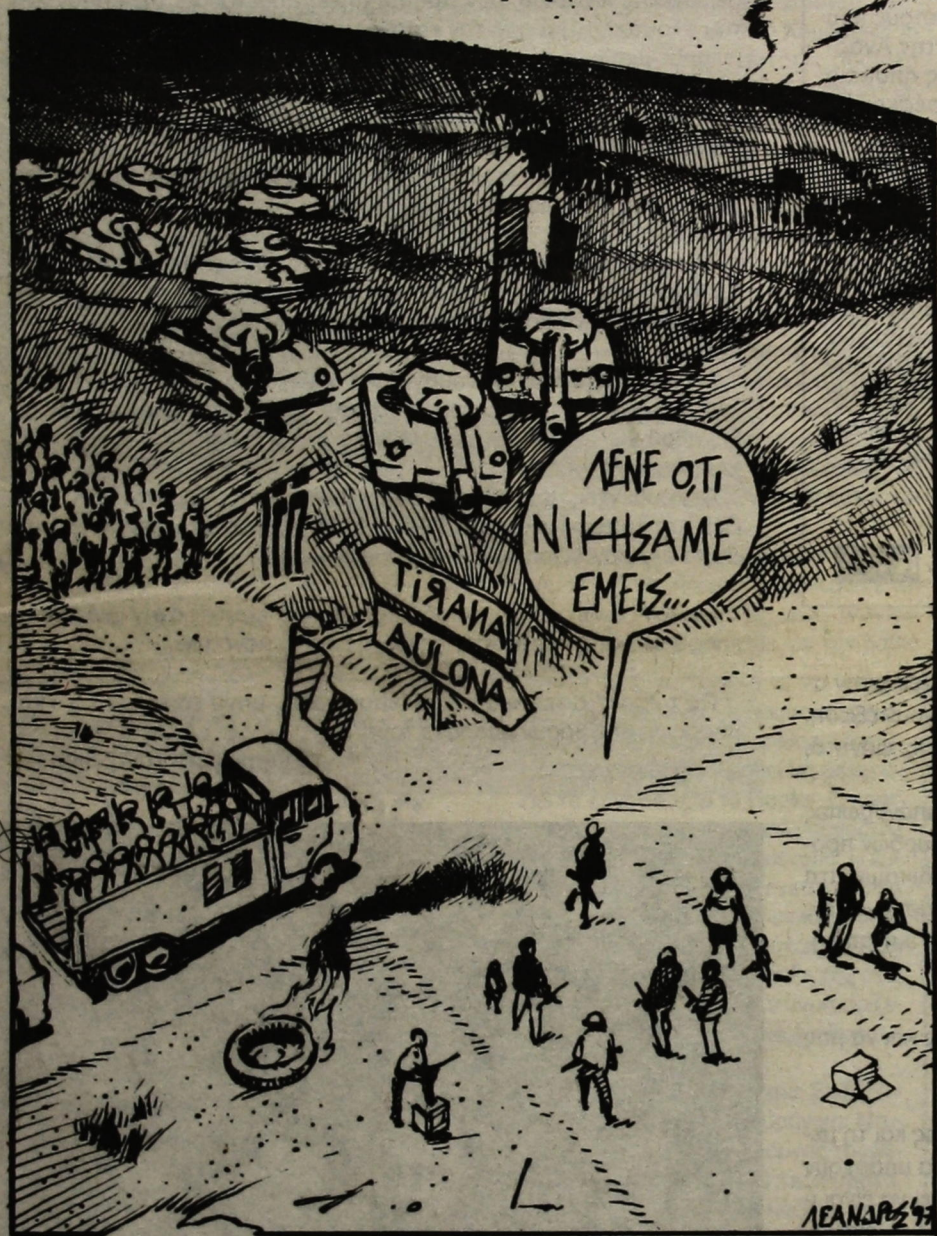
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ 1997 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 3ο ● ΦΥΛΛΟ 88ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Απελπισία υπό μάλης...

Αλβανία, ώρα -υπό το- μηδέν.
Σε πόλεις όπου το ανθρώπινο
έχει εξοριστεί από την ανάπτυξη
μιας πολεοδομίας φρικώδους,
όπου δύσκολα διακρίνεις
τα κατεστραμμένα από τα μη,
κτίρια. Όπου το χαμόγελο είναι
εξίσου δυσεύρετο με τη
λάμψη στα μάτια.

Όπου το μέλλον ως ελπίδα
είναι εξίσου ανύπαρκτο με την
αισιοδοξία ως ζωτικό στοιχείο.
Όπου οι μύθοι περισσεύουν
για τους μακρινούς θεατές
κι από τις δύο όχθες
του ποταμού. Αλλά,
ας πάρουμε τα πράγματα
από την αρχή...

Μιλούμε και ακούμε
για τους εξεγερμέ-
νους πολίτες, για
την αλβανική μαφία, για
τους "κομμαντάντε" των ε-
πιτροπών. Δύσκολα μπο-
ρούμε να παραλληλίσουμε
την οργανωμένη ιταλική μα-
φία με αυτό που γίνεται στο
νότο -τουλάχιστον- της χω-
ρας. Και δεν αρκεί σίγουρα
η σχέση με το λαθρεμπόριο
για να εξισωθούν καταστά-
σεις. Η διεκπεραίωση αυ-
τής της μορφής του εμπο-
ρίου παρουσιάζεται διε-
σπαρμένη σε όλον τον κοι-
νωνικό ιστό ως η μόνη επι-
κτική αντιμετώπιση της οικο-
νομικής ανέχειας. Έτσι,
όλοι, λίγο ως πολύ, φαίνε-
ται να εμπλέκονται στην ι-
διότυπη αυτή οικονομική α-
νάπτυξη με όλες τις δευτε-
ρογενείς δραστηριότητες
που συνακολουθούν. Παρε-
πόμενα, το φάσμα του λι-
μού απομακρύνεται προς
το παρόν, και οι ρυθμοί της
καθημερινότητας ακολου-
θούν το ωρολόγιο πρό-
γραμμα μιας κοινωνικότη-
τας πρωτόγνωρης για τα
"ευρωπαϊκά δεδομένα". Το
χρήμα, υποχρεωτικά, ο
ρυθμιστής των πάντων σε
μια κοινωνία πατριαρχική
με συνεκτικούς οικογενεια-
κούς δεσμούς.

Τα λεγόμενα μειονοτικά
χωριά δεν μπορούν παρά
να ζουν στον κόσμο τους,
απομονωμένα από τα δρώ-
μενα στην υπόλοιπη χώρα
με οργανωμένη, λίγο ως
πολύ, την περιφρούρησή
τους, υπομονετικοί θεατές
δρώμενων που αισθάνονται
ότι δεν τους αφορούν, όσο
κι αν τους αγγίζουν. Μονό-
φθαλμοί προνομιούχοι, σε
μια οικονομία διαλυμένη, σε

ένα κράτος ερειπιώνα.
Κοινός τόπος, στο νότο,
τα λεφτά που χάθηκαν στις
πυραμίδες, πώς μπορούν
να ανακτηθούν, πώς θα ξη-
μερώσει το, καμένο από χέ-
ρι, αύριο. Στο προσκήνιο οι
κοινωνικές, αυτή τη φορά,
πυραμίδες των "Επιτροπών
Πολιτών" όπου όμως κανείς
δεν φαίνεται να επενδύει
την ανύπαρκτη ελπίδα του
παρόντος. Κομμαντάντε,
πρώην στελέχη του στρα-
τού και της αστυνομίας που
(αυτο)αναδείχθηκαν σε εγ-
γυητές της ασφάλειας των
εξεγερμένων λόγω των ε-
παγγελματικών τους ικανο-
τήτων. Όποιος θέλει, φυσι-
κά, μπορεί να διαγνώσει και
λαϊκές συνελεύσεις, και α-
μεσοδημοκρατικές διαδικα-
σίες, και επαναστατικές
διεργασίες.

Σε μια χώρα όπου το φά-
ντασμα της μουσικής αστυ-
νομίας εγείρει την εμμονή
της απομάκρυνσης του
Μπερίσα, η αποπομπή αυ-
τού που μπορεί να ξαναγυ-
ρίσει πανίσχυρος και εκδι-
κητικός στοιχειώνει τη ζωή
χωρίς όνειρα. Βεβαίως, οι
πάντες αντιλαμβάνονται ότι
ναί μεν ο Μπερίσα δεν έχει
τη δύναμη να επιβληθεί στο
νότο, αλλά και οι εξεγερμέ-
νοι με τίποτα δεν μπορούν
να απειλήσουν την καρδιά
των Τιράνων. Τα όρια αυτής
της ισορροπίας σπεύδει να
παραβιάσει ο ΟΟΣΑ, με μια
επέμβαση - δούρειο ίππο
για την οικονομική διείσδυ-
ση Ιταλίας, Ελλάδας (Ισπα-
νίας και λοιπών δυνάμεων)
με το πανταχού επίκαιρο
προκάλυμμα της ανθρωπι-
στικής βοήθειας. Ορδές ελ-
ληνόψυχων караδοκούν για
το μεγάλο άλμα από το

τοίρκο της παρέλασης, στο
γύρο του θανάτου. (Τουλά-
χιστον ο φανατισμός τους
δεν είναι αλεξίσφαιρος στη
Χώρα του Καλάσνικοφ).

Η "πολιτική λύση" των ε-
κλογών, εκεί όπου κι αυτή η
έννοια του κόμματος είναι
θολή, δεν είναι δυνατόν να
ανατρέψει τη ματαιότητα ε-
νός κόσμου που δεν χάθη-
κε, γιατί απλά ποτέ δεν κερ-
δήθηκε. Έτσι το σοσιαλι-
κό κόμμα αφήνει ανέκφρα-
στο έναν πληθυσμό που α-
γνοεί στη γλώσσα του τη
λέξη "απεργία", όταν μάλι-
στα ο πρωθυπουργός είναι
γνωστός από τη θητεία του
ως δήμαρχος στο νότο -και
από τις παρεμβάσεις του υ-
πέρ των ΤΙΡ που σκαλώνα-
νε στα σύνορα. Τίποτε δεν
προϊδεάζει για ένα μέλλον
"νέο και ελπιδοφόρο", πόσο
μάλιστα μέσα από τις εκλο-
γές που δεν έλκουν σήμερα
ούτε τους "παράγοντες"
των πόλεων του νότου. Πώς
να επενδύσεις ελπίδες ό-
ντας μέτοχος της απόγγω-
σης;

Στον απόηχο της κατάρ-
ρευσης των αλβανικών πα-
ρατραπεζών, της διάλυσης
δηλαδή της ίδιας της κρατι-
κής οικονομίας, στον απόη-
χο των μαζικότερων στην ι-
στορία του αλβανικού κρά-
τους διαδηλώσεων διαμαρ-
τυρίας, των απεργιών πεί-
νας των φοιτητών, των ά-
γχιων ξυλοδαρμών της
αστυνομίας, της τρομοκρα-
τίας των μουσικών αστυνο-
μιών της SHIK, μετά την κα-
ταστροφή των κτιρίων της
αστυνομίας, του στρατού,

συνέχεια στη σελίδα 4

Οι δικαστές είναι εκεί...

... όχι όμως και η δικαιοσύνη

Συνεχίζεται στο μεικτό ορκωτό κακούργιοδικείο Χαλκίδας η δίκη των αγωνιστών
Καλαρέμα, Δαπέργολα και Χρυσοστόμου. Μαζί τους δικάζεται κι ο ανεκδιήγητος
Αγγελίδης. Οι δικαστές -εισαγγελέας ο γνωστός, απ' τις διώξεις των καταληψιών του
Πολυτεχνείου, και μη εξαιρετέος Αγγελής- ξεπέρασαν το χειρότερο τους εαυτό σε
βαρβαρότητα κι αγριανθρωπισμό. Περιπτώ να επισημάνει κανείς ότι για μια ακόμη φο-
ρά - έξι δευτέρα φύσις- γελοιοποίησαν τους νόμους τους οποίους υποτίθεται ότι έ-
χουν ταχθεί να φυλάττουν.

Ενώ ο Σπύρος Δαπέργολας νοσηλευόταν στο νοσοκομείο με σοβαρό πρόβλημα στα
νεφρά -κατάλοιπο της σκληρής απεργίας πείνας που έκανε πριν λίγο καιρό- διάταξαν
τη σύλληψη του και τη βίαιη προσαγωγή του στη δικαστική αίθουσα. Είναι χαρακτηρι-
στικό ότι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, η υπεράσπιση κατέθεσε ιατρικά πιστοποιη-
τικά που καταδείκνυαν τη σοβαρότητα της κατάστασης του Δαπέργολα κι υπογράμμι-
ζαν την αναγκαιότητα συνέχισης της νοσηλείας του.

Όμως, οι σεβάσμιοι δικαστές -διαπνεόμενοι από το πάθος της απονομής του δικαί-
ου- δε μασάνε από υγείες, ζωές και άλλα τέτοια ποταπά ζητήματα. Κατ' αυτόν τον τρό-
πο ο μεν Δαπέργολας βρίσκεται τώρα στις φυλακές Χαλκίδας, η δε τάξις απεκαταστά-
θη κι η δίκη ξεκίνησε "κανονικά". Σ' αυτό το σημείο, ίσως θα ήταν σκόπιμο να γίνει μια
 σύντομη επισκόπηση της υπόθεσης στην οποία αφορά η δίκη της Χαλκίδας.

Τον Ιούνιο του 1995 συλλαμβάνονται ο αναρχικός Σπύρος Δαπέργολας κι ο φίλος του

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ '95

Απόδοση δικαιοσύνης...

Τελείωσε την προηγούμενη Παρασκευή 21/3 το εφετείο της δεύτερης ομάδας των δικαζόμενων συλληφθέντων του Πολυτεχνείου '95. Όπως και στην πρώτη ομάδα στις 3/2 έτσι και τώρα η δικαιοσύνη επιβλήθηκε. Αθώωσε τους εγκλωβισμένους και κακόμοιρους και καταδίκασε την αξιοπρέπεια και την πολιτική συνέπεια και στάση για τα γεγονότα. Έτσι, 12 σύντροφοι καταδικάστηκαν σε ένα χρόνο φυλακή με τριετή αναστολή. Για ένα σύντροφο δεν ισχύει η αναστολή. Η μη παρουσία του στο δικαστήριο την ημέρα της απόφασης απέτρεψε την άμεση φυλάκιση του. Πρέπει ωστόσο να μαζευτούν γρήγορα τα χρήματα (περίπου 1.200.000) ώστε να κλείσει το συντομότερο δυνατό και χωρίς άλλη συνέπεια και αυτό το ζήτημα.

Η δικαστική επικύρωση της κατασταλτικής διαδικασίας που ξεκίνησε το Νοέμβριο του '95 δεν ήταν απλά μια στιγμιαία αντίδραση της εξουσίας μπροστά σε μια κοινωνική πολιτική δράση. Είναι μια πιο βαθιά και ουσιαστική ταξική επιλογή. Όσο θα εντείνεται η επίθεση της εξουσίας και του κεφαλαίου και η επέκτασή τους σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, χρόνους και σχέσεις τόσο σκληρή και αδιαπραγμάτευτη θα είναι ως προς τις επιλογές τους

και άλλο τόσο η καταστολή θα αποκτάει έναν πιο ολοκληρωτικό χαρακτήρα. Αν αυτές είναι οι επιλογές και κατευθύνσεις της εξουσίας, οι δικές μας, που υποτίθεται ότι θα τις ανταγωνίζονται και εν τέλει θα ανατρέπουν, είναι αυτή την περίοδο ανύπαρκτες.

Τα εφετεία κατέδειξαν την συνολική κοινωνικοπολιτική αδυναμία, και γιατί όχι και ανεπάρκειά μας να επιδείξουμε μια ευρύτερη κοινωνική και κινηματική αντίληψη. Η αλληλεγγύη, για την οποία τόσος λόγος γίνεται, αλλά που αποτελεί και πολιτικό όρο ανάπτυξης δράσης, περιορίστηκε στην έκφραση της άποψής "μας" αν δεν έλειψε γενικώς. Τα κοινωνικά γεγονότα και συγκρούσεις που γεννιούνται, δεν γεννιούνται για τον εαυτό τους. Αποκτούν αξία και υποθήκη όταν συναντιούνται μ' άλλα, όταν δημιουργούν αγωνιζόμενες συνειδήσεις, όταν εντέλει βρίσκουν αντίκρουσμα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Το Πολυτεχνείο του '95, μετά και το τέλος των δικών, όλο και πιο πολύ μου φαίνεται ότι έγινε για τον εαυτό του. Εξέγερση, κατάληψη, κοινωνική σύγκρουση, ή εντέλει ένα μπάχαλο που δεν μπόρεσε να υπερασπίσει τον εαυτό του; (όχι στις αίθουσες των δικαστηρίων, βεβαίως). Όπως και να χαρακτηρίσει κανείς εκεί-

να τα γεγονότα, ανάλογα με την οπτική που βλέπει κανείς τον κοινωνικό - αντικρατικό αγώνα, ένα είναι σίγουρο. Πως αποτέλεσε μια εσωτερική υπόθεση των αναρχικών και κάποιων συμπαθώντων νεολαίων. Α! και των μηχανισμών καταστολής. Όχι ότι το Πολυτεχνείο του '95 δεν είχε τα χαρακτηριστικά ώστε να αποτελέσει έναν ευρύτερο πόλο κοινωνικής αντίστασης και συσπείρωσης, ώστε να αναπτυχθεί η μεγαλύτερη δυνατή αλληλεγγύη στους δικαζόμενους, αλλά και να αποτελέσει το Πολυτεχνείο του '95 σημείο έμπνευσης και αγώνα, τόσο για τους νεότερους σύντροφους όσο και γι' αυτούς που προσεγγίζουν θετικά την Αναρχία. Δυστυχώς μερικές απόψεις και αντιλήψεις που αρέσκονται να λέγονται αναρχικές είναι περισσότερο αντικοινωνικές, αυτοκαταστροφικές και α-πολιτικές, απ' όσο φαίνονται και λένε...

Υ.Γ.: Υπάρχει ακόμα μια εκδίκηση εφετείου το Σεπτέμβρη. Είναι μια ομάδα 15 συντρόφων που το δικαστήριο ανέβαλε την εκδίκασή αφού πρώτα τους είχε διαχωρίσει απ' τους υπόλοιπους δικαζόμενους στις 11 Μάρτη.

Γ.Κ.

Μετά από έξι μήνες στον Άγιο Ανδρέα, χωρίς μέλλον οι Κούρδοι του Ιρακ

Φίλοι της Ελευθερίας στην Ελλάδα,

Από την πρώτη στιγμή που φτάσαμε στην Ελλάδα εξηγήσαμε ότι είμαστε πολιτικοί πρόσφυγες, κληρονομήσαμε από την αιμοσταγή φασιστική δικτατορία του Σαντάμ Χουσεΐν. Αναγκαστήκαμε να εγκαταλείψουμε τη χώρα μας λόγω της ανασφάλειας και της πολιτικής κατάστασης στο Ιρακινό Κουρδιστάν. Πρέπει επίσης να αναφέρουμε ότι οι γειτονικές χώρες του Ιράν και Τουρκίας εκμεταλλεύονται την κατάσταση στο Ιρακινό Κουρδιστάν για να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Καμμία χώρα δεν υποστηρίζει το ζήτημα των Κούρδων στο Ιράκ, ενώ πολλές πολιτικές τάσεις τελικά εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ, της Βρετανίας και άλλων χωρών.

Τα παραπάνω προβλήματα μας ανάγκασαν να φύγουμε από το Κουρδιστάν και να ζητήσουμε προστασία στην Ελλάδα.

Κατά τη διάρκεια του αγώνα που διεξήγαμε επί έξι μήνες στις κατασκήνωσεις του Αγίου Ανδρέα για να αποκτήσουμε τα δικαιώματά μας - δικαιώματα τα οποία εγγυόνται η ελληνική νομοθεσία και η Σύμβαση της Γενεύης - καταλάβαμε ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν θέλει να μας δώσει τα δικαιώματά μας. Αντίθετα στις 4 Φεβρουαρίου αποφάσισε να διακόψει το συσσίτιο για τους 230 Κούρδους στον καταυλισμό του

Σουνίου.

Στις 13 Φεβρουαρίου η κυβέρνηση έστειλε την αστυνομία στον Άγιο Ανδρέα για να μας κάνουν έξωση, να μας πετάξουν στο δρόμο χωρίς πόρους, φαγητό, και χωρίς μέλλον.

Οι πράξεις αυτές είναι παράνομες και απάνθρωπες επιθέσεις ενάντια στα δικαιώματα των Κούρδων προσφύγων. Εφόσον αυτά είναι τα θεμιτά δικαιώματά μας, αποφασίσαμε να μείνουμε στις κατασκήνωσεις του Αγίου Ανδρέα όπου η κυβέρνηση να ικανοποιήσει τα παρακάτω αιτήματά μας.

1. Οι αρχές να δεχθούν την αίτηση μας και να μας παραχωρήσουν πολιτικό άσυλο.

2. Βελτίωση των συνθηκών της ζωής μας και τη μεταφορά μας σε άλλο καταυλισμό όπου θα υπάρχουν ανθρώπινες συνθήκες. Το συσσίτιο πρέπει να είναι ικανοποιητικό ποσοτικά και ποιοτικά για τις οικογένειές μας. Η πλειοψηφία των Κούρδων στον Άγιο Ανδρέα και στο Σούνιο αποτελείται από οικογένειες.

3. Εγγυήσεις για τη δυνατότητα εργασίας για τους Κούρδους πρόσφυγες από το Ιράκ.

4. Να σταματήσουν οι απελάσεις ενάντια σε ορισμένους πολιτικούς πρόσφυγες που έρχονται στην Ελλάδα προσπαθώντας να αποφύγουν την καταπίεση.

Λαέ της Ελλάδας,

Ευχαριστούμε για τη βοήθεια που ήδη μας έχετε προσφέρει, και ζητούμε από σας να πιέσετε την ελληνική κυβέρνηση να μας παραχωρήσει τα θεμιτά δικαιώματά μας.

Ζητούμε επίσης άμεση υλική βοήθεια για τους Κούρδους του Αγίου Ανδρέα.

Επιτροπή των Κούρδων προσφύγων από το Ιράκ, στον Άγιο Ανδρέα.

Κάλεσμα συντρόφων

Ψάχναμε για δουλειά, μα δουλειά δεν βρήκαμε, ώσπου βρήκαμε μια "ασχολία", υποτίθεται για χαρτζηλίκι. Κι ακόμα ψάχνουμε για δουλειά, ακόμα δουλεύουμε για χαρτζηλίκι. Ε! δεν είναι "ασχολία" είναι δουλειά.

Δουλέψαμε "προσωρινά", ως κούριερ, γκαρσόνια, αφισοκολλητές, συχνά ως αυτοαπασχολούμενοι (αν και πάντα ξέραμε ποιός είναι το αφεντικό), σε "μαύρες" ή "άσπρες" δουλειές, απ' τη μιά στην άλλη, μόνιμα προσωρινοί. Και αυτή η προσωρινότητα κρατάει εδώ και χρόνια (ουδέν μονιμότερον του προσωρινού, όπως λένε).

Κι όταν βρήκαμε δουλειά - κανονική δουλειά - όσοι από μας βρήκαμε, είδαν να απολύονται, είτε επειδή έληξε η σύμβαση, είτε επειδή έκλεισε η επιχείρηση, είτε γιατί ιδιωτικοποιήθηκε. Για να ξαναρχίσει ο κύκλος απ' την αρχή. Και κάθε φορά ο κύκλος ήταν μεγαλύτερος, κάθε φορά όλο και πιο πολλοί ήταν προσωρινοί. Με το γαμημένο το επίδομα να μη φτάνει και να τελειώνει γρήγορα.

Είδαμε τα κόμματα να ερίζουν για μας και να μας λένε πότε τεμπέληδες, πότε αποκλεισμένοι. Ούτε τεμπέληδες είμαστε, ούτε αποκλεισμένοι. Δουλεύουμε εξίσου, ίσως και περισσότερο, αν και πληρωνόμαστε λιγότερο. Δεν είμαστε αποκλεισμένοι απ' την παραγωγή του πλούτου, αλλά από την κατανάλωσή του. Δουλεύουμε συχνά με μικρούς μισθούς, χωρίς δικαιώματα, χωρίς άδειες και επιδόματα, χωρίς αυτά τα γαμημένα "κεκτημένα".

Είμαστε πολλοί και κάθε μέρα γινόμαστε περισσότεροι.

Είμαστε Έλληνες, είμαστε ξένοι, είμαστε γυναίκες, είμαστε άνδρες, γέροι και παιδιά...

Σίγουρα πολλοί αναγνώρισαν τον εαυτό τους στα παραπάνω. Κάποιοι από μας μαζευτήκαμε και συζητάμε για οργάνωση, για στέκια, για κέντρα πληροφοριών και πολλά άλλα.

Ακόμα και για την Πρωτομαγιάτικη διαδήλωση, επειδή δεν είμαστε λιγότερο εργατές απ' αυτούς που κάθε χρόνο γιορτάζουν για να το θυμηθούν.

Οι κουβέντες μας γίνονται κάθε Τετάρτη στις 7μμ στο "Πολιτικό Πολιτιστικό στέκι νεολαίας" (Ζαΐμη 9, 3ος όροφος, τηλ 3819916), παρά τα περιεργα ωράρια που έχουμε αρκετοί.

Είμαστε ανοιχτοί σ' οποιαδήποτε θεωρεί εαυτόν στην ίδια θέση - και φυσικά στις προτάσεις, τις ιδέες και τον πόνο του.

Ως τώρα τ' αφεντικά μας βλέπανε στον ύπνο τους, από δω και μπρος ας μας βρουν μπροστά τους.

Σύντροφοι - συντρόφισσες

Από τότε που ξεκινήσαμε το εγχείρημά μας με την "Αλφα" γνωρίζουμε ότι, αν θέλαμε να του δώσουμε ολοκληρωμένη μορφή ως προς τους στόχους του, θα έπρεπε να δημοσιεύσουμε αυτό το μήνυμα. Δέκα εβδομάδες μετά και φτάνοντας σ' ένα τέλος, νομίζουμε ότι ήρθε ο καιρός, μέσα απ' αυτό το κείμενο, να σας μιλήσουμε για τους λόγους που μας οδήγησαν σ' αυτό, καθώς και για το πώς το θέσαμε σ' εφαρμογή.

Κατ' αρχάς, μια διαπίστωση και μια εκτίμηση.

Πρώτον, ότι ο αναρχικός χώρος στην Ελλάδα δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσει, για συγκεκριμένους και διαπιστωμένους από εμάς λόγους, αποτελεσματικά τους εχθρούς τους δικούς του αλλά και της Κοινωνίας.

Και δεύτερον, ότι η εφημερίδα "Αλφα" κουβαλώντας όλα τα αρνητικά και θετικά του πιο πάνω χώρου, αποτέλεσε κι αποτελεί ένα σοβαρό εγχείρημα.

Για να καταστεί αποτελεσματικός αυτός ο χώρος, πιστεύαμε και πιστεύουμε ότι είναι ανάγκη οι αναρχικοί στην Ελλάδα να δημιουργήσουν έναν τρόπο επικοινωνίας μεταξύ τους, καθιστώντας προίσορία την ως τώρα αρνητική του(ς) κατάσταση.

Ο προσφορότερος τρόπος για να γίνει κάτι τέτοιο, στην σημερινή συγκυρία, θα ήταν στο επίπεδο μιας εφημερίδας να υπάρξει ένα σύνολο αναλόγων εγχειρημάτων, ώστε να μαθαίνουν οι αναγνώστες της εφημερίδας, δηλαδή, ένα μεγάλο κομμάτι των αναρχικών στην επαρχία, κυρίως, τι συμβαίνει στους τόπους όπου κατοικούν οι επαρχιώτες αναρχικοί. Αυτό, συνιστούσε και μια από τις αδυναμίες της εφημερίδας: Την απουσία οποιουδήποτε έγκυρου κι εμπειροστατημένου λόγου και αντιπληροφόρησης από αναρχικούς της επαρχίας, σε θέματα κείρια που αφορούν τον τόπο όπου ζουν.

Είμαστε μια παρέα αναρχικών που, οι περισσότεροι, γνωρίζονται και δρουν μαζί, χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα η ιστορία, οι επιλογές μας, αλλά και οι κινήσεις της κυριαρχίας, έβαλαν ενώπιόν μας ένα σωρό από θέματα, με τα οποία αποφασίσαμε να ασχοληθούμε, όπως και πράξαμε. Μέσα απ' αυτή την ασχολία γνώρισε ο ένας τον άλλον. Και μαζί μ' αυτόν, καταφέραμε να γνωρίσουμε και να κατακτήσουμε τον τρόπο με το οποίο θα γινόμασταν αποτελεσματικοί, επικίνδυνοι και Άνθρωποι.

Αποκτήσαμε, έτσι, σιγά-σιγά, τα εχέγγυα για να προβούμε στο εγχείρημα που εδώ και λίγο

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ

Διαπιστώσεις και εκτιμήσεις...

καιρό κάθε εβδομάδα εμφανίζεται στην Τρίτη σελίδα της εφημερίδας, αλλά και για δύο-τρία άλλα πράγματα.

Ο καθένας, από το πρώτο ραντεβού, δεσμεύτηκε για όλες εκείνες τις υποχρεώσεις κι απαιτήσεις, που ένα τέτοιο εγχείρημα επιβάλλει και συμβάλλουν στην καλή συνέχειά του.

Την ολομελή αποδοχή του πραγματιστικού στόχου: Δημιουργία γόνιμων "μιμήσεών" του, ώστε να καταστεί η εφημερίδα κτήμα όλων των αναρχικών που νοιάζονται για ό,τι αυτή προάγει.

Την στενή, στενότερη από τα πριν, παρακολούθηση της επικαιρότητας, των κοινωνικών γεγονότων και των κινήσεων της κυριαρχίας που συμβαίνουν στον τόπο όπου ο καθένας μας κατοικεί.

Την συλλογή, επεξεργασία και σύνθεση των παραπάνω πληροφοριών για μια συνεπή, μεστή σε περιεχόμενο και απλή σε μορφή κειμενογραφία.

Την κατανόηση ότι το εγχείρημα αυτό, πέρα από τις "εξωτερικές" αντιδράσεις που θα προκαλούσε, θα βοηθούσε κι εμάς τους ίδιους στην ακόμη πιο προχωρημένη εμπάθυσή μας στις αξίες της ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ, της ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗΣ ΚΙ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ. Επίσης, στην σφαιρικότερη κι εγκυρότερη παρακολούθηση της Πραγματικότητας μέσα από την συνεργασία μας.

Θέλαμε, μέσω της σελίδας αυτής, να πληροφορηθούμε τους αναρχικούς στην Ελλάδα για το τι η κυριαρχία και οι πιστοί της ετοιμάζουν στην Θεσσαλία!

Θέλαμε, είχαμε και έχουμε ανάγκη να μάθουμε τι ετοιμάζουν στις άλλες επαρχίες!

Λαχταρούμε την επικοινωνία με τους συντρόφους μας στην επαρχία και ποθούμε να μαθαίνουμε από αυτούς τις σκέψεις τους και τις εκτιμήσεις τους.

Και πάντα φιλοδοξούμε να γίνει η "Αλφα" πραγματικό κτήμα όλων μας!

Κάναμε γνωστό στις δύο Συντακτικές Επιτροπές της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας ότι, εμείς και μόνο εμείς θα έχουμε την αποκλειστι-

κή ευθύνη για το κειμενικό περιεχόμενο της σελίδας τρία της εφημερίδας. Διατηρήσαμε το δικαίωμα για "κατά βούληση και κρίση σύγκλιση ή απόκλιση από τυχούσες αλλαγές και μετεξελίξεις στο περιεχόμενο, την μορφή, την συγκρότηση της εφημερίδας ως συνόλου". Δεσμευτήκαμε, ενώπιόν τους, ότι ούτε στο ελάχιστο θα εκθέσουμε, μέσα από τις σελίδες της ή τα όργανά της, την ίδια την εφημερίδα και τους ανθρώπους της όσο καιρό αυτή θα μας φιλοξενεί.

Σ' αυτούς τους δυόμισι μήνες οι απαιτήσεις του εβδομαδιαίου ραντεβού στην τρίτη σελίδα μας έφερε αντιμέτωπους με διαφορετικές, αν κι όχι πάντα νέες, εμπειρίες. Οι συζητήσεις, συνδιαμορφώσεις των κειμένων, η επιλογή τους υπήρξαν πολλές φορές θυελλώδεις. Επίσης, το είδος της σχέσης μας με την εφημερίδα δημιουργούσε ερωτηματικά γύρω από τις λογής-λογής σχέσεις που μπορούν να αναπτύσσουν οι αναρχικοί μεταξύ τους. Ως προς αυτό, η "Αλφα" υπήρξε το πεδίο στο οποίο γίναμε σοφότεροι και προσεκτικότεροι.

Όπως ήδη έχουμε πει, στις συναντήσεις μας πάντα βάζαμε την προοπτική της κοινοκτημοσύνης της εφημερίδας. Προς αυτή την κατεύθυνση κι εξ αρχής, διευρύνουμε την συμμετοχή στο εγχείρημα ζητώντας και την συνδρομή κι άλλων ανθρώπων, όχι κατ' ανάγκη δεδηλωμένων αναρχικών. Όλο τους όμως (και μαζί μ' αυτούς κι εμείς) βλέπαμε το δίκαιο και ορθό της προσπάθειας. Θεωρούσαμε και θεωρούμε ότι οι άνθρωποι που συμμετέχουν, με τον οποιοδήποτε τρόπο, στην εφημερίδα πρέπει να κάνουν πράξη τον "ανοιχτό" χαρακτήρα της.

Δεν καλλιεργήσαμε ποτέ την αυταπάτη ότι οι επιλογές μας τώρα, στο παρελθόν και στο μέλλον θα έχαιραν, χαιρούν και θα χαιρούν της εκτίμησης όλων των αναρχικών που ζουν και πράττουν στην Ελλάδα. Ξέραμε από τα πριν ότι, η ανάληψη της ευθύνης του περιεχομένου της τρίτης σελίδας θα γινόταν το πεπρωμένο για κακόβουλες κρίσεις. Οι αναρχικοί, έχοντας επιτρέψει την παρουσία στις σχέσεις, στις σκέψεις και στα εγχειρήματά τους του κό-

σμου που πολεμούν, έχουν αναγάγει σε ύψιστο αγαθό την κακοπροαίρετη αναζήτηση ψευδών στις προσπάθειες των συντρόφων τους, αν και η αλήθεια είναι όχι όλοι απ' αυτούς. Προσπαθούν να ανανεώνουν τα στεγανά που τους ορίζουν... Κι όμως, ήμασταν τόσο ξεκάθαροι: "...χωρίς να λησμονούμε κανέναν σας".

Δέκα εβδομάδες μετά, διαπιστώνουμε ότι κάναμε υπερβολικά λάθη. Είναι αλήθεια ότι δεν σταθήκαμε όσο συνετοί εξ αρχής επιδιώκαμε. Όχι πολλές φορές παρασυρθήκαμε σε δρόμους στους οποίους, τώρα πια, δεν θα επιστρέψουμε. Πράγματα που έπρεπε να ειπωθούν, δεν ειπώθηκαν. Πράγματα που έπρεπε να μείνουν κρυφά, τα φανερώσαμε χωρίς φειδώ. Φοβούμαστε μήπως διαπαιδαγωγήσαμε λάθος ανθρώπους.

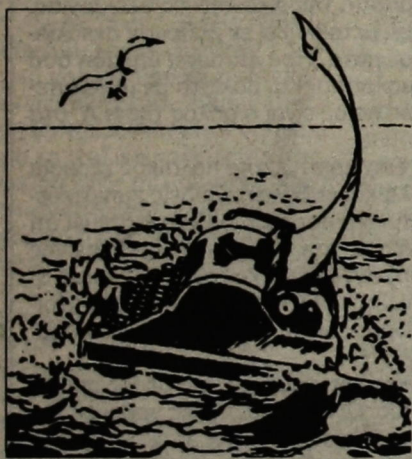
Δεν πιστέψαμε ότι το εγχείρημά μας είναι το μοναδικό, σαν κάποια πανάκεια, για να δοθεί μια ώθηση σ' αυτά που προσέβλεπε. Αν υπάρχουν κι άλλοι "δρόμοι", ας μας τους δείξουν οι ενδιαφερόμενοι... Άλλωστε, απ' αυτούς κι εμείς διδαχθήκαμε.

Πραγματικά, σε πολλούς εκφράσαμε την πεποίθησή μας ότι, ακόμη κι αν το εγχείρημα έχει την επιτυχία που προσδοκά, αυτό δεν θα επέβαλλε την μονιμοποίησή του. Τώρα, είμαστε γι' άλλη μια φορά έτοιμοι να πούμε ότι μέγιστη στιγμή για ένα επιτυχημένο εγχείρημα είναι η "εγκατάλειψή" του, ώστε να εμπλακούμε σε άλλα, ομορφότερα. Μ' αυτή τη σκέψη ξεκινήσαμε τα ραντεβού μας στην Τρίτη σελίδα της "Αλφα", μ' αυτή το τελειώνουμε και σ' αυτή θα βαφτίσουμε και τα επόμενα. Όλα εντάσσονται στα σχέδια για το Μέλλον.

Βγαίνουμε, όμως, και πληγωμένοι απ' αυτή την προσπάθεια. Διότι, είναι κανόνας, η απόδραση από τον παλιό μας εαυτό να γίνεται με μια αιμορραγία. Τις πληγές θα επουλώσουν η Θεωρία, η Πράξη και η Έξαψη.

Ξεκινήσαμε αυτή την προσπάθεια με την ελπίδα ότι θα βρει μιμητές. Αν δεν έβρισκε, αν δεν βρει, καθόλου θα σημαίνει ότι κάναμε λάθος... Σ' αυτή την περίπτωση, θα βρίσκαμε άλλους τρόπους προσπάθειας να ικανοποιήσουμε μια ανάγκη που όλοι οι αναρχικοί στην επαρχία, άλλοτε σιωπηρά κι άλλοτε ρητά, έχουν εντοπίσει και που τους αφορά!

Εδώ, το "Κοινό των Θεσσαλών" τελειώνει την αληθινή του ιστορία: συγχωρείστε του τα λάθη!

Είναι γεγονός πως η εφημερίδα "Αλφα" έχει δημοσιεύσει επανειλημμένως πανσπερμία άρθρων και

απόψεων αναφορικά με την πρόσφατη απεργία των καθηγητών και την κατάσταση που επικρατεί στο χώρο της παιδείας. Έτσι, κείμενα που υποστηρίζουν φανατικά την απεργία βρέθηκαν δίπλα σε απόψεις του τύπου "τα σχολεία φωτίζουν μόνο όταν καίγονται", άρθρα που αναφέρονται στην οργάνωση της απεργίας συνυπήρχαν με κείμενα που θεωρούν ότι το ανατρεπτικό κίνημα δεν πρέπει να στέκεται αλληλέγγυο στους καθηγητές αφού αυτοί είναι φορείς ενός ιδεολογικού μηχανισμού του κράτους. Ανεξάρτητα με την τοποθέτησή μας στις παραπάνω απόψεις, θεωρούμε θεμιτή, αν όχι και αναγκαία, την δημοσίευσή τους σε μια τέτοια εφημερίδα, τη στιγμή που αν και αλληλοσυγκρουόμενες, είναι απόψεις που υπάρχουν στο "χώρο".

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας, δημοσιεύτηκε προκήρυξη που εξέφραζε την άποψη της ομάδας μαθητών Vencereiros, για τις φήμες γύρω από την παράταση του σχολικού έτους. Δυστυχώς, απ' το κείμενο αυτό γίνεται φανερό πως η περίφημη θεωρία του κοινωνικού αυτοματισμού έχει παρεισφρήσει ακόμη και σε αυτόνομες ριζοσπαστικές πρωτοβουλίες, στο χώρο των μαθητών. Έτσι μια μάλλον θετική κατά τ' άλλα μαθητική πρωτοβουλία, εκφράζει στην ουσία τις απόψεις του υπουργείου παιδείας για την απεργία των καθηγητών. Οι καθηγητές σ' αυτήν την προκήρυξη καλούνται "να επωμισθούν το βάρος των

κοινωνικών και πολιτικών τους ευθυνών", λες και είναι αυτοί υπεύθυνοι για τις δυσάρεστες εξελίξεις που προβλέπονταν για την παράταση του σχολικού έτους. Κατηγορούνται πως είχαν επί το πλείστον οικονομικά αιτήματα λες και στους χαλεπούς καιρούς που διανύουμε δεν είναι ριζοσπαστικό ένα τέτοιο αίτημα, λες και δεν αναφέρθηκαν ποτέ στη διατήρηση της δημόσιας, δωρεάν παιδείας, λες και δεν αγωνίστηκαν για μαζικές προσλήψεις ανέργων συναδέλφων τους. Κατηγορούνται τέλος για την έλλειψη δημοκρατικότητας των συνελεύσεων τους (sic!).

Θεωρούμε λανθασμένη επιλογή την δημοσίευση ενός κειμένου, φορέα τέτοιων απόψεων, από μια εφημερίδα που επικαλείται την κοινωνική απελευθέρωση, αφού αν μη τι άλλο σπέρνει τη σύγχυση.

Σύντροφοι και συντρόφισσες της άκρας αριστεράς και του αναρχικού χώρου

Απάντηση: Το εγχείρημα της σύγχυσης δεν το δεχόμαστε -πιστεύουμε ότι ο κόσμος έχει την δικιά του κρίση. Ομοίως και το εγχείρημα ότι το κείμενο δεν έπρεπε να δημοσιευτεί γιατί "εκφράζει απόψεις του υπουργείου" -μόνο που το γράψαν μαθητές. Η απάντηση ανήκει στα κοινωνικά υποκείμενα ενός αγώνα.

Συντακτική συνέλευση του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη

Έκκληση για υποστήριξη από το Αγρίνιο...

Η Ομάδα Κοινωνικής Παρέμβασης Αγρινίου στα πρώτα βήματά της και με πρωτοβουλία των μελών της Ομάδας Βιβλιοθήκης, έχοντας ανάγκη από την υποστήριξη και ενίσχυση της με κάθε είδους υλικό (βιβλία, έντυπα, περιοδικά) επιθυμεί τη συνεργασία και τη συμμετοχή όσων ενδιαφέρονται στον εμπλουτισμό του υλικού της.

Σύμφωνα με τις αρχές της Ομάδας Κοινωνικής Παρέμβασης Αγρινίου η λειτουργία της Βιβλιοθήκης δεν έχει κερδοσκοπικό χαρακτήρα και γι' αυτό το λόγο ζητά την οποιαδήποτε βοήθεια και τη συνεργασία στην ίδια βάση αρχών της, την ανάγκη της για την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών.

Οποιαδήποτε πρόταση είναι δεκτή και περιμένουμε ανταπόκριση.

Η διεύθυνση της Ομάδας Κοινωνικής Παρέμβασης Αγρινίου είναι η παρακάτω:

Μεγάλης Χώρας
Α' πάροδος 4
30100 Αγρίνιο
ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑ
ή
Τ.Θ. 33
30100 Αγρίνιο

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

★ Σήμερα Σάββατο 29 Μαρτίου, στις 9.30μμ, το Ράδιο Κιβωτός πραγματοποιεί πάρτυ στο στέκι στο Βιολογικό στη Θεσσαλονίκη για την οικονομική του ενίσχυση.

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 88

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μμ.
ΤΗΛ - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Ένα βήμα μπρος, ένας αιώνας πίσω...

Αναδημοσιεύουμε το παρακάτω κείμενο από το φυλλάδιο της Συσπείρωσης Αριστερών Μηχανικών, με τίτλο "Αντισταθείτε στις Πυραμίδες του Τ.Ε.Ε." το οποίο κυκλοφόρησε τις εκλογές των πολιτικών μηχανικών.

...η υποταγή έχει υποκαταστήσει την ελπίδα

Όταν ο αλαζονικός λόγος που παράγει η εξουσία, ο λόγος αυτός που αυτοπροσδιορίζεται ως εκσυγχρονιστικός και εξορθολογιστικός, γίνεται αποδεκτός από μια κοινωνία που βιώνει καθημερινά τη διαφθορά των μηχανισμών που την στηρίζουν, η υποταγή έχει υποκαταστήσει την ελπίδα. Μιλάμε για μια κοινωνία αποσπασμένη, με διαπλεκόμενες διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους μη έχοντες και τους κατέχοντες, όπου το μάρκετινγκ έχει υποκαταστήσει την πολιτική, τα ΜΜΕ τα κόμματα και ο φόβος το διάλογο. Σ' αυτή την κοινωνία, ο κ Κληνηγής, ένας ασήμαντος αχυράνθρωπος των Βρυξελλών, ενσαρκώνει τη ζυγοσταθμισμένη προσωπικότητα του ηγέτη που αντιστοιχεί στα κελύσματα της νέας τάξης πραγμάτων, ένας πρώην "κύριος Τίποτα" επιβάλλεται -με υπερκομματική συναίνεση- ως το όραμα του μελλοντικού χαρισματικού σωτήρα, ενώ κάποιος άλλος υπερκομματικός κύριος, που δεν μπόρεσε να εκλεγεί ούτε βουλευτής στο χωριό τους, είναι εδώ και καιρό ο ανώτατος άρχοντας της χώρας. Είναι τα πρόσωπα της νέας εξουσίας, μιας εξουσίας που έχει την άνεση να

οργανώνει, ακόμα και στους δύσκολους καιρούς που ζούμε, φέστες για την υποδοχή των Ολυμπιονικών, αντάξιες με αυτές που οργάνωνε η Χούντα για την "πολεμική αρετή των Ελλήνων", ή να ερτάζει τη λήξη του Πελοποννησιακού Πολέμου! Κάτι συμβαίνει λοιπόν, στη χαμένη Ατλαντίδα που ζούμε.

... εκεί που δεν μας προσδιορίζουν οι "φόβοι" τους

Δε μιλάμε για την εικονική πραγματικότητα που διαμορφώνουν χωρίς πραγματικό αντίπαλο οι μηχανισμοί χειραγώγησης. Ούτε αποδεχόμαστε τα διλήμματα που αυτοί αναδεικνύουν στα πλαίσια και τις ιεραρχίες που επιβάλλει το κράτος. Μιλάμε για την άλλη πλευρά του φεγγαριού. Εκεί που δεν μας προσδιορίζουν οι φόβοι και οι ανησυχίες που καλλιεργούν αυτοί οι μηχανισμοί:

Εκεί που εκμηδενίζονται οι φόβοι για την πορεία της "εθνικής" οικονομίας, γιατί γνωρίζουμε ότι ακόμα και το γιαουρτάκι που τρώμε δεν έχει πατρίδα, είναι προϊόν υπερεθνικών. Γιατί "ανάπτυξη" σημαίνει πλήρη κυριαρχία των νόμων της αγοράς πέρα και πάνω από σύνορα. Ο κρατικός παρεμβατισμός στην οικονομία αυτοπεριορίζεται στην οργάνωση του τζόγου από το χρηματιστήριο ως τα καζίνο και το ξυστό, ενώ παράλληλα διευρύνεται στην καταστολή των κατακτήσεων των δυνάμεων της εργασίας, καταργώντας και τα τελευταία απομεινάρια κοινωνικής πρόνοιας. Γιατί γνωρίζουμε ότι η αναγκαία αύξηση των λογιστικών μέσων όρων και των δεικτών τους, σημαίνει αύξηση της ψαλίδας, αύξηση της ανεργίας, συμπίεση της

μισθωτής εργασίας. Είναι η "ανάπτυξη" που τους πηγαίνει μπροστά στη νέα χιλιετία, αλλά εμάς μας γυρίζει εκατό χρόνια πίσω, στην εποχή της διεκδίκησης του "οκτώρου".

Εκεί που γελαιοποιούνται οι αναζητήσεις για "εθνικά" υπερήφανες πολιτικές και οι σχετικές επικλήσεις στους εθνικούς κινδύνους, όταν γνωρίζουμε ότι ακόμα και τα σκουπίδια μας δεν μπορούμε να τα κάνουμε ότι θέλουμε, γιατί και αυτά ακόμα υπόκεινται στον έλεγχο της Ε.Ε. Γιατί ξέρουμε ότι ο πραγματικός "εχθρός", αυτός που τον βρίσκουμε καθημερινά μπροστά μας, είναι εδώ.

Εκεί που αντιστρέφονται οι ανησυχίες μας για την εγκληματικότητα των Αλβανών λαθρομεταναστών και των Τσιγγάνων, για το κακό που κάνουν στην κοινωνία "μας" οι κινητοποιημένοι αγρότες, οι καθηγητές, οι λιμενεργάτες. Ανησυχούμε πραγματικά για το χειραγωγημένο "κοινωνικό αυτοματισμό" που λειτουργεί κατασταλτικά απέναντι σε κάθε διαφορετικότητα, στο όνομα μιας ισοπεδωτικής κοινωνικής συνοχής που έχει ανακατέψει όλα τα χρώματα, για να καταλήξει σε εκείνο το γκρίζο φόντο που περιβάλλει κάθε πτυχή της καθημερινότητας μας.

Για αυτούς όμως που δε βολεύονται μέσα σε τούτη τη μουντή πραγματικότητα, που αμφιβάλλουν για τις "ιστορικές αναγκαιότητες" και τις "αντικειμενικές" συνθήκες που την προσδιορίζουν, που οραματίζονται μια άλλη κοινωνία, το ζητούμενο είναι η ανατροπή της συναινεσίας στις επιταγές της αναδιάρθρωσης. Της συναίνεσης που οργάνωνε το κράτος μοιράζοντας εξίσου τις ευθύνες σε όλους μας. Μιας συναίνεσης που εί-

ναι αποδεκτή από το σύνολο σχεδόν των πολιτικών δυνάμεων, αλλά δυστυχώς και από ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας μας.

...τίποτα δε χαρίζεται, τα πάντα κατακτώνται

Για την αντιστροφή αυτής της πραγματικότητας δεν αρκούν τα λόγια τα ωραία, τα μεγάλα. Αυτά τα αφήνουμε στους μηχανισμούς εκείνους που επιφυλάσσουν στον εαυτό τους το ρόλο του διαμεσολαβητή, αυτοϊκανοποιούνται αρθρώνοντας ένα λόγο στο όνομα κάποιων άλλων, με προγράμματα, πολιτικές και στρατηγικές. Που η δική τους όμως πράξη τους οδηγεί, είτε περιθώριο των κοινωνικών αγώνων, είτε στις αγκάλες του κράτους. Είδαμε στην κατάντια της καθεστωτικής Αριστεράς τι σημαίνουν όλα αυτά. Είδαμε, ότι τα "προγράμματα" των κομμάτων της δεν έχουν κανένα αντίκρουσμα

στην κοινωνία, τους εξασφαλίζουν όμως πάντα μια θέση στο κλειστό παιχνίδι για το μοίρασμα και τη νομή της εξουσίας. Είδαμε σε περιόδους που η κοινωνική αντιπαλότητα δεν καταγράφεται στην πολιτική σκηνή, να αναδεικνύονται διάφοροι σαν τον Ανδρουλάκη ή τη Δαμανάκη, ως οι αξιόπιστοι και φερέγγυοι συνομιλητές στον κοινωνικό "διάλογο" που οργάνωνει το κράτος με τον ίδιο του τον εαυτό. Μερικές φορές όμως, όταν τα πελάγη της κοινωνικής πραγματικότητας ανταριάζουν από ανέμους που λυσομανάνε, όταν οι μάζες βγαίνουν στο προσκήνιο, όπως συνέβη πρόσφατα με τους αγρότες και τους καθηγητές, όλοι αυτοί χάνουν τη μυλιά τους. Σε αυτό το "διάλογο", που δε διεξάγεται μπροστά στο φάκο των καναλιών αλλά στα πεδία των κοινωνικών αγώνων, δυστυχώς δεν έχουν καμιά θέση.

Κ.Κ. ... σα φάρσα

Ο Μαρξ είχε γράψει στη 18η Μπρυμαίρ ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται σα φάρσα. Τα τελευταία γεγονότα που έλαβαν χώρα στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης μάλλον επιβεβαιώνουν τη ρήση του. Οι μετέχοντες στο συνέδριο της Νέας Δημοκρατίας εξέλεξαν με τον πλέον πανηγυρικό τρόπο τον Κωνσταντίνο (ή Κωστάκη ή Κώστα) Καραμανλή πρόεδρο του κόμματος.

Οι οργανωμένοι νεοδημοκράτες αρπάχτηκαν από τον Κωστάκη όπως ο πνιγμένος από τα μαλλιά του. Όντας δεκαεφτά χρόνια μακριά από την κυβέρνηση (με την τρίχρονη εξαίρεση του μητσοτακισμού), πίστεψαν (ή μάλλον πιο σωστά θέλησαν να πιστέψουν) ότι και μόνο το όνομα του πατριάρχη της παράταξης θα μπορέσει να δώσει την αναγκαία δυναμική για να καταφέρουν το αποφασιστικό χτύπημα στο επάρατο ΠΑΣΟΚ.

Η αλλαγή αρχηγού στη Νέα Δημοκρατία κανονικά δεν θα έπρεπε να μάς απασχολήσει, αν μέσα στο συνέδριο δεν εκφράζονταν μερικές αγωνίες των νεοδημοκρατών. Αγωνίες που δεν αφορούν μόνο στο εσωτερικό του κόμματος, αλλά άπτονται της συνολικότερης κρίσης του πολιτικού συστήματος.

α) Η δεξιά παραμένει αμήχανη μπροστά στη λεηλασία τόσο της πολιτικής της όσο και της εκλογικής της πελατείας από την πάλαι ποτέ αριστερά. Αυτή τη στιγμή το ΠΑΣΟΚ (κι εν μέρει ο ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ) εκφράζει τα πιο αντιδραστικά κομμάτια της οικονομικής ολιγαρχίας. Επιπλέον η κοινωνική του βάση έχει μεταβληθεί εκ βάθρων αγκαλιάζοντας πιο υψηλά οικονομικά στρώματα. Πραγματώνει δηλαδή όσα πρόσβενε τόσα χρόνια η Νέα Δημοκρατία. Και μάλιστα με μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα. Επομένως ποιος είναι ο ρόλος της Ν.Δ. στο πολιτικό σύστημα;

β) Η απόλυτη ανυποληψία των διαχειριστών της πολιτικής εξουσίας είναι όχι μόνο αναμφισβήτητη αλλά και καθολική. Ουδείς εμπιστεύεται τα κομματικά στελέχη και πολύ περισσότερο ουδείς πιστεύει ότι θα μπορέσει ν' αλλάξει κάτι μέσα από τα κανάλια της υφιστάμενης πολιτικής θέσμησης. Η ανάζητηση αγνώστων και κατά συνέπεια άφθαρτων προσώπων τα οποία (αν μη τι άλλο) θα έχουν κάποια στοιχειώδη ανοχή από το κοινωνικό σώμα, οδήγησε στην επιλογή του (αφανούς μέχρι τώρα) Κ.Κ.

γ) Η αίσθηση ότι η πολιτική εξουσία έχει χάσει μεγάλο μέρος από τη δυναμική της είναι πλέον κοινός τόπος. Οι κατευθυντήριες γραμμές της ακολουθητέας πολιτικής χαράζονται πλέον σε τεχνοκρατικό-γραφειοκρατικό επίπεδο, στους διαδρόμους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του ΟΑΣΑ, του ΔΝΤ, της Διεθνούς Τράπεζας κλπ. Οι πολιτικοί μοιάζουν να περιορίζονται στην εφαρμογή μιας ήδη ορισμένης πολιτικής και τη διαχείριση ζητημάτων ήσσονος σημασίας. Κι αν δεν ήταν τα κανάλια που (ελλείψει θεμάτων) διψάνε για το θέαμα των ενδοκομματικών συγκρούσεων, οι πολιτικοί δεν θα ήταν ούτε καν τσαρ του δημόσιου βίου.

Α.Γ.

Οι δικαστές είναι εκεί...

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Μάριος Χρυσόστομου κατά τη διάρκεια φαρσικής απόπειρας ληστείας υποκαταστήματος της τράπεζας Αθηνών στη λεωφόρο Βουλιαγμένης. Πριν τη σύλληψη αστυνομικοί πυροβολούν εναντίον του Χρυσόστομου ο οποίος "απαντάει" με πυροβολισμούς στον αέρα. Τον Οκτώβριο του ίδιου έτους ένας φαίδρος τύπος ονόματι Αγγελίδης κατονομάζει τον αντιεξουσιαστή Κώστα Καλαρέμα σε συνεργό σε ληστείες τραπεζών. Τα σαΐνια της Ασφάλειας που έτσι κι αλλιώς έχουν έφεση στη δημιουργία απίστευτων σεναρίων -ας μην ξεχνάμε ότι ο αλήστου μνήμης πρώην υπουργός Δημοσίας Τάξεως Μπάλκος είναι πλέον συγγραφέας Βίπερ-, δίνουν τα ρέστα τους. Σπίνουν δηλαδή, συμμορία αναρχικών ληστών τραπεζών. Φορτώνουν στους συλληφθέντες κάμποσες ανεξιχνίαστες ληστείες κι ευχαριστημένοι με τους εαυτούς τους, επιστρέφουν στις εστίες τους όπου οι οικογένειες τους τους αναμένουν με προσμονή. Δυστυχώς γι' αυτούς, το στόρι δεν περπάτησε καλά. Κι αυτό χάρη στη ευψυχία των Καλαρέμα και Δαπέργολα οι οποίοι φτάνοντας στο κατώφλι του θανάτου, δημιούργησαν τις πρώτες ρωγμές στο οικοδόμημα των νοσηρών εγκεφάλων που ευαγούς ιδρύματος της λεωφόρου Αλεξάνδρας.

Μέχρι τώρα έχουν καταθέσει -ως μάρτυρες κατηγορίας- οι μπάτσοι που έκαναν τη σύλληψη στη Βουλιαγμένης, οι υπάλληλοι της τράπεζας Αθηνών, η γυναίκα η οποία σακατεύτηκε από τις αστυνομικές σφαίρες κι ο διευθυντής της Εμπορικής τράπεζας της πλατείας Αμερικής - τις τέσσερις αλληλόλληλες ληστείες της οποίας οι μπάτσοι έχουν αποδώσει στους κατηγορούμενους.

Οι μπάτσοι κατέθεσαν ότι αν κι είδαν το Χρυσόστομου να πυροβολεί, δεν είναι σίγουροι αν είχε πρόθεση να τους προκαλέσει σωματικές βλάβες. Μοναδική εξαίρεση αποτέλεσε ένας χαμερπής ένστολος -άξιο τέκνο της υπηρεσίας στην οποία ανήκει- ο οποίος κατέθεσε ότι ο Χρυσόστομου τον πυροβόλησε με πρόθεση να τον σκοτώσει. Ο συγκεκριμένος πανάθλιος τύπος όταν είχε βρεθεί τσετ α τσετ με το Χρυσόστομου είχε φοβηθεί τόσο πολύ που του έπεσε κάτω το περίστροφο. Ο φοβερός κι άκρας επικίνδυνος ληστής όχι μόνο δεν τον είχε πειράξει αλλά, τον άφησε και να το

βάλει στα πόδια. Τα σχόλια περιττεύουν. Στη συνέχεια κατέθεσε η άτυχη γυναίκα η οποία περνώντας τυχαία από το σημείο της σύλληψης, έπαθε ανεπανόρθωτη ζημιά στον αστράγαλο από τις σφαίρες των οργάνων της τάξεως. Στο δικαστήριο αφού περιέγραψε την περιπέτεια της υγείας της -η οποία ήταν εμφανής- δήλωσε ότι δεν είναι σε θέση να πει ποιος ακριβώς ήταν αυτός που την πυροβόλησε. Αξιοσημείωτο είναι ότι σχεδόν δύο χρόνια μετά τη σύλληψη, δεν έχουν βγει ακόμα(!) τα αποτελέσματα της βαλλιστικής έρευνας. Το γιατί δεν έχει γίνει αυτό είναι κάτι παραπάνω από ευνόητο. Κατά τη διάρκεια της κατάθεσης των υπαλλήλων της τράπεζας Αθηνών κατέρρευσε το παραμύθι περί σκληρών κι αδίστακτων κακοποιών. Οι δύο τραπεζικοί κι ο σκευοφυλάκας είπαν ότι ο Δαπέργολας κι ο Χρυσόστομου δεν πείραξαν κανένα κι ότι φάνινταν φοβισμένοι. Πάντως το highlight της μέχρι τώρα διαδικασίας ήταν η κατάθεση του διευθυντή του υποκαταστήματος της Εμπορικής. Όπως ανέμεναν αντικειμενικοί παρατηρητές, εγένετο χάος. Επί τρεις ώρες οι παράγοντες της δικής προσπαθούσαν να καταλάβουν ποιος απ' όλους τους κατηγορούμενους υποτίθεται ότι έκανε την κάθε ληστεία, ποιος έχει μακριά μαλλιά, τι διαφορές έχει η μύτη του Αγγελίδη από αυτή του Δαπέργολα. Πραγματικός μύλος. Όλη η ασυναρτησία της δικογραφίας στο προσκήνιο. Ακόμα κι ο κυνικά ειρωνικός εισαγγελέας απηύδωσε.

Πέμπτη βράδυ που γράφονται αυτές οι γραμμές η δίκη δεν έχει τελειώσει. Η απόφαση αναμένεται να βγει Τετάρτη ή Πέμπτη. Όπως έχει ξαναειπωθεί, η δικογραφία είναι απροκάλυπτα διάτρητη. Αν το δικαστήριο αποφασίσει με βάση τα πραγματικά στοιχεία, τότε είναι δεδομένο ότι ο μεν Καλαρέμας θα αθωωθεί κι ο δε Δαπέργολας και Χρυσόστομου θα καταδικαστούν για τη μια και μόνη ληστεία που έχουν κάνει. Ο χαρακτήρας όμως αυτής της δίκης είναι ξεκάθαρα πολιτικός. Με βάση αυτό το χαρακτήρα θα παρθεί η απόφαση. Η βάρβαρη σύλληψη του Σπύρου Δαπέργολα το καταδεικνύει. Το ελλιδοφόρο είναι ότι οι σύντροφοι -παρόλο που έχουν πέσει θύματα της κρατικής βίας στην πιο τραμπούκικη της μορφή- παραμένουν συνεπείς στη μέχρι τώρα πορεία τους, πάντα από την από εδω μεριά του οδοφράγματος.

Γ.Α.

Απελπισία υπό μάλης...

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

των στρατιωτικών αποθηκών και τον εφοδιασμό με όπλα ολόκληρου του πληθυσμού διαπιστώνουμε ότι ο πραγματικός λόγος για αλληλεγγύη δεν μπορεί να αποτελεί αναλυτικό εργαλείο κατανόησης μιας κοινωνικής πραγματικότητας τόσο κοντινής και συνάμα τόσο μακρινής. Ή με άλλα λόγια τα διεθιστικά αντανάκλαστα δύσκολα επαρκούν αυτόνομα για την απαραίτητη μικροσκοπική παρελθόντος και παρόντος, πόσο μάλλον να την

οξυδερκή αντίληψη της επόμενης μέρας, χωρίς βέβαια να απαξιώνονται ηθικά. Ολοένα και πιο συχνά οι ιστορίες του "τέλους της ιστορίας" θα θέτουν γρίφους κατανόησης που στρέφονται μπορούμε να πούμε στην ευκολοσυνηματολογία πόθων ευσεβών, στην αμφισβησία της πρώτης ανάγνωσης εκρηκτικών κοινωνικών δρώμενων.

Άλλωστε η απελπισία δεν προσεγγίζεται διαλεκτικά...

Κ.Τ.

Εγκληματικός ληστρικός καπιταλισμός στην Αλβανία;

Αν οι παραπάνω προσδιορισμοί δεν ανήκαν στον ίδιο τον γενικό γραμματέα του επικεφαλής του κυβερνητικού συνασπισμού κόμματος της Δημοκρατικής Αριστεράς (πρώην ΚΚΙ) στην Ιταλία, θα μπορούσαν χωρίς καμία αμφιβολία να ανήκουν σε κάποιο σύντροφο. Το γεγονός όμως αυτό σε σχέση με τα διαδραματιζόμενα αυτή τη στιγμή στη γειτονική μας Αλβανία, επιβεβαιώνει για πολλοστή φορά την ουσιαστική σημασία της γλώσσας σαν εργαλείο συγκρότησης του κοινωνικού ελέγχου και της κυριαρχίας.

Παράδοξα, ο γ.γ. του ΔΚΑ της Ιταλίας δεν χάνει την ευκαιρία να χρησιμοποιήσει τους συγκεκριμένους φραστικούς λεονταρισμούς - έξω από το σπίτι του - με στόχο να επισφραγίσει ακόμα περισσότερο την προσωπική του εικόνα, ύστερα μάλιστα από τις πρόσφατες αποφάσεις του συνεδρίου του κόμματος του σχετικά με την εντατικοποίηση των προσπαθειών της ιταλικής κυβέρνησης για την ένταξη της Ιταλίας στην πρώτη φάση της νομισματικής ένωσης στην Ευρώπη. Αυτό σαφώς συνεπάγεται μείωση στο έπακρο των κοινωνικών δαπανών από πλευράς του κράτους (πρόνοια, συντάξεις κ.λ.π.), περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, περαιτέρω αύξηση της δηλωμένης και της άδηλης ανεργίας.

Αλλωστε, τα ακόμα πιο πρόσφατα γεγονότα στη Νάπολη και οι συγκρούσεις των λεγόμενων "διαγωνιζόμενων για μια θέση στο δημόσιο" καθώς και πολλών άλλων ανέργων με την αστυνομία, το επακόλουθο κάψιμο των δημόσιων μέσων συγκοινωνίας, η κατάληψη του δημαρχείου από πλευράς απολυμένων εργατών στη Μεσσίνα της Σικελίας, δεν αποτελούν μονάχα -όπως θα ήθελε ο πρόεδρος της ιταλικής δημοκρατίας- την επείγουσα κατάσταση του Νότου σε σχέση με το Βορρά της Ιταλίας.

Αυτή τη στιγμή, για παράδειγμα, στο Βέλγιο, στην ίδια τη Γαλλία αλλά και αλλού, η αυτοκινητοβιομηχανία RENAULT απέλυσε και ετοιμάζεται να απολύσει χιλιάδες εργαζόμενους γιατί η πώληση καινούριων αυτοκινήτων βρίσκεται σε φάση στασιμότητας. Η ίδια η FIAT στην Ιταλία, στην αρχή του χρόνου, για να μπορέσει να ανταπεξέλθει σε παρόμοιου είδους αντιξοότητες, προμηθεύθηκε επιπλέον από το ιταλικό κράτος για την απόσυρση ενός παλιού οχήματος με την αγορά ενός καινούριου. Και φυσικά η επιπλέον προμήθεια της FIAT προέρχεται από τους φόρους που πληρώνουν όλοι οι εργαζόμενοι.

Δεν χρειάζεται, πιστεύω, να αναφερθώ περισσότερο σε συγκεκριμένες πολιτικές και οικονομικές καταστάσεις με αφορμή τη δημιουργία της λεγόμενης "Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης" και την εφαρμογή της "Συνθήκης του Μάαστριχ". Και οπωσδήποτε αν από τη μια πλευρά αγρότες, εργάτες, άνεργοι κλπ. κατεβαίνουν εδώ και καιρό στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούν από τη μια γωνιά ως την άλλη μέσα στο γεωγραφικό χώρο της λεγόμενης "Ευρωπαϊκής Ένωσης", από την άλλη το γεγονός αυτό δεν αποδεικνύει με κανένα τρόπο, κατά τη γνώμη μου, ότι ούτε ο ίδιος ο αναπτυγμένος καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση - με την κλασική μαρξιστική έννοια -, αλλά ούτε πολύ περισσότερο ότι η υποτιθέμενη αυτή κρίση του περιορίζεται στον παραγωγικό τομέα με τη στενή έννοια αυτού του όρου.

Για παράδειγμα, διαμέσου των ίδιων των Μ.Μ.Ε., του κράτους και του κεφαλαίου μαθαίνουμε ταυτόχρονα αυτές τις ημέρες -εν μέσω μιας λαϊκής ένοπλης εξέγερσης στην Αλβανία- ότι για άλλη μια φορά τους τελευταίους μήνες στη Γερμανία ξέσπασαν μαζικές συγκρούσεις μεταξύ αντιπυρηνικών διαδηλωτών -αγροτών καθώς και

πολλών άλλων- και τουλάχιστον 30.000 μπάτσων των ειδικών δυνάμεων, με αφορμή την μεταφορά τόνων ραδιενεργών βιομηχανικών καταλοίπων προερχόμενων σιδηροδρομικά από τη Γαλλία.

Επειτα μαθαίνουμε επίσης ότι σύμφωνα με τα τελευταία επιτεύγματα της γενετικής τεχνολογίας διαμέσου των πειραματισμών της πάνω στα ζώα, δεν είναι καθόλου απίθανο να έχουν ήδη επιτευχθεί ή τέλος πάντων να καταστούν δυνατό στο άμεσο μέλλον τα ίδια αποτελέσματα -της παραγωγής πιστών αντιγράφων μέσα στο εργαστήριο- όσον αφορά τον άνθρωπο.

Αν τώρα θέλουμε να ερμηνεύσουμε όλα τα παραπάνω κοινωνικο-οικονομικά φαινόμενα σαν αποτελέσματα μιας υποτιθέμενης εντεινόμενης κρίσης του καπιταλισμού στη σημερινή του φάση μετάβασης -κατά μια κλασική και ακόμη αρκετά δημοφιλή αντίληψη και θεωρία- η υιοθέτηση από πλευράς μας της έννοιας της "κρίσης" θα συνεπαγόταν αναπόσπαστα την υιοθέτηση της έννοιας της "ισορροπίας", σαν τη λογική προσδιοριζόμενη κατάσταση μετά το τέλος της φάσης μετάβασης (στη συγκεκριμένη περίπτωση του καπιταλισμού).

Και είναι ακριβώς πάνω σ' αυτή την αντίληψη και ψευδαίσθηση που με δυο λόγια βυσίστηκε στο παρελθόν, αλλά και εξακολουθεί να βασίζεται δυστυχώς ακόμη και σήμερα, όχι μονάχα η ρεφορμιστική διεκδικητική στρατηγική των λεγόμενων συνδικάτων των εργαζόμενων αλλά επίσης και το σκεπτικό και η τακτική αρκετών αναρχικών συντρόφων.

Είναι δυνατόν με άλλα λόγια να υπάρχει ένας "κακός και ανισορροπικός" καπιταλισμός (εγκληματικός και ληστρικός) στην Αλβανία, όπου να δικαιολογεί ακόμη και την ένοπλη λαϊκή εξέγερση κι ένας "καλός και ισορροπημένος" καπιταλισμός, οριοθετημένος από σαφείς κανόνες του παιχνιδιού (αυτός της λεγόμενης οικονομικής επιστήμης) των ανεπτυγμένων βιομηχανικών χωρών που γνωρίζει μονάχα τους λογικά προβλεπόμενους οικονομικούς κύκλους της κρίσης και της ακόλουθης ανάπτυξης του, δηλαδή της εκ νέου ισορροπίας του;

Η απάντηση δεν μπορεί κατά τη γνώμη μου και πέρα από κάθε αμφιβολία να μην είναι παρά αρνητική. Ολόκληρη η παρελθούσα αλλά και η τωρινή οικονομική θεωρία δεν αποτελεί παρά μια μεταφυσική και μυστικοπαθή ιδεολογία παρόμοια, αν όχι χειρότερη μ' αυτή του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού".

Αν όμως ο υπαρκτός σοσιαλισμός κατέρρευσε μίζερα και ηττημένος, προσχώρησε στην κυρίαρχη ιδεολογία του μέχρι πρότινος ιδεολογικού και άρα φαινομενικού αντιπάλου του, του καπιταλισμού της λεγόμενης ελεύθερης αγοράς, αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει από επαναστατικής πλευράς τίποτε άλλο από το γεγονός ότι αυτή ακριβώς η ιδεολογία αποτελεί τώρα σε παγκόσμιο επίπεδο τη φυλακή της φαντασίας, των ιδεών και της σκέψης των πλατιών κοινωνικών στρωμάτων των εκμεταλλευόμενων μαζών, πέρα από τον τεχνητό διαχωρισμό των διακρατικών συνόρων και των διεθνών καπιταλιστικών συνασπισμών.

Μ' αυτή την έννοια, είμαι της γνώμης ότι η γενική κατάσταση στην Αλβανία και ιδιαίτερα η μέχρι στιγμής επιτυχημένη ένοπλη λαϊκή εξέγερση στο νότιο της χώρας, δεν αποτελεί στη δυναμική της διάσταση μονάχα την παρελθούσα αρνητική πλευρά του νομισματός, αλλά

παράλληλα εμπεριέχει την ίδια τη δυνατότητα μιας συλλογικής εξέδου της αλβανικής κοινωνίας από την καινούρια φυλακή που της επιβλήθηκε από πλευράς της νεοφιλελεύθερης ιδεολογίας του καπιταλισμού και του κράτους.

Η εξέλιξη της κοινωνικής κατάστασης στην Αλβανία είναι ουσιαστική από επαναστατικής αντιεξουσιαστικής άποψης διότι παρουσιάζει, κατά τη γνώμη μου, τα εξής σημαντικά χαρακτηριστικά:·

α) Πρόκειται να μην για τη φτωχότερη -με στενούς οικονομικούς όρους- χώρα της Ευρώπης που βρίσκεται όμως σαν αγκάθι στα πλευρά του διπλανού καπιταλιστικού ανεπτυγμένου κέντρου της.

β) Σε αντίθεση με το θέαμα του "εμφυλίου πόλεμου" που καταναλώθηκε για 4 ολόκληρα χρόνια στις πρώην ομόσπονδες δημοκρατίες της Γιουγκοσλαβίας, στην Αλβανία σαν χώρα και λαό που προέρχεται επίσης από τη δραματική εμπειρία του "υπαρκτού σοσιαλισμού", η ένοπλη λαϊκή εξέγερση δεν κηδεμονεύεται μέχρι στιγμής από απολύτως καμιά εθνικιστική - κρατιστική ομάδα εξουσίας και ιδεολογία, αλλά αναπτύχθηκε πάνω σε καθαρά αυθόρμητη, πλατιά λαϊκή και απ' ό,τι φαίνεται καθαρά αυτόνομη και αντιεξουσιαστική βάση.

γ) Η προσδιορισθείσα πολιτικο-οικονομική κατάσταση στη χώρα, μετά την πτώση της δικτατορίας του κομμουνιστικού κόμματος και το πέρας στην οικονομία της "ελεύθερης αγοράς", όχι μόνο είναι άμεσο αποτέλεσμα και βρίσκεται σε πλήρη συνάρτηση με τις παράλληλες εξελίξεις και αποφάσεις των καπιταλιστικών ευρωπαϊκών κέντρων σε σχέση με την προώθηση της λεγόμενης ευρωπαϊκής νομισματικής ένωσης στα πλαίσια της συνθήκης του Μάαστριχ, αλλά καταδεικνύει -όπως και στην περίπτωση της πρώην Γιουγκοσλαβίας- την άμεση εμπλοκή των οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων του διεθνούς ιμπεριαλισμού και ιδιαίτερα του ιταλικού στην κατάσταση που προσδιορίστηκε με αφορμή την λεγόμενη χρεοκοπία των επενδυτικών χρηματιστηριακών εταιριών.

δ) Όλες αυτές οι κοινωνικές αιτίες που οδήγησαν στο ξέσπασμα της ένοπλης λαϊκής εξέγερσης στην Αλβανία, δεν χαρακτηρίζουν μονάχα τις εσωτερικές σφαιρικές συνθήκες αυτής της χώρας αλλά παράλληλα και χωρίς ουσιαστικές διαφοροποιήσεις, όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ, βαλκανικές και μη.

Το γεγονός αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό αν αναλογιστούμε την κοινή επιδίωξη, τόσο από πλευράς κρατικής εξουσίας αυτών των χωρών, όσο και από πλευράς της κρατικής εξουσίας αυτών των χωρών όσο και από πλευράς των αντίστοιχων οργανισμών εξουσίας των προωθημένων καπιταλιστικών χωρών, ευρωπαϊκών και μη, για τη σταδιακή ένταξη τους στη μελλοντική ευρωπαϊκή ένωση και στο Ν.Α.Τ.Ο.

Συγκεκριμένα, όσον αφορά πάντοτε στην Αλβανία, όπως επιβεβαιώνεται από διασταυρωμένες πηγές όπως αυτή της πρόσφατης συνέντευξης σε ιταλική εφημερίδα της λεγόμενης κομμουνιστικής αριστεράς του αλβανικού συγγραφέα Dritero Agolli, διαυκνίζεται ότι η εξέγερση με αφορμή την απάτη των επενδυτικών χρηματιστηριακών εταιριών σε βάρος εκατοντάδων χιλιάδων ατυχών αλβανών που είχαν αναποθέσει τα χρήματά τους και τις ελπίδες τους στα χέρια τους, δεν αποτέλεσε παρά τη σταγόνα στον ωκεανό της σημερινής κοινω-

νικής κατάστασης.

Στη χώρα βασιλεύει μια μεγάλη διαφθορά που επέτρεψε στους κυβερνητικούς υπαλλήλους και τους υπουργούς να πλουτίσουν, να ζουν μέσα στη χλιδή, πάνω στις πλάτες 600 χιλιάδων συνταξιούχων που παίρνουν το αντίστοιχο των 30 δολαρίων το μήνα, 500 χιλιάδων ανέργων και των 600 χιλιάδων μεταναστών αναγκασμένων να φύγουν από την Αλβανία για να επιβιώσουν. Και αυτά τα 5 τελευταία χρόνια δεν φτιάχτηκε απολύτως τίποτα, εκτός από αποθήκες κι ένα συμβολικό εργοστασιακό της Κόκα-Κόλα. Πού κατέληξαν, αναρωτιέται ο κόσμος, τα εκατομμύρια δολάρια που έστειλε η Ευρώπη; Πολλά από εκείνα τα χρήματα χρηματοδότησαν τους μυστικούς και προσωπικούς στρατούς του Μπερίσα, τις πολλαπλές και παράλληλες δυνάμεις ασφαλείας. Η δημόσια διοίκηση είναι υπερτροφική, κατασκευασμένη επίτηδες ώστε να υποτάσσεται στη λογική του καθεστώτος: για τις ίδιες λειτουργίες, όπως πολιτισμός και εκπαίδευση, υπάρχουν ως και 4 διαφορετικά υπουργεία. Η εξέγερση άρα δεν έγινε μονάχα εξαιτίας της απάτης των επενδυτικών χρηματιστηριακών εταιριών οι οποίες δανειοδότησαν επίσης το δημοκρατικό κόμμα, υποστήριξαν την εξουσία του Μπερίσα, προπαγανδίστηκαν από τα μίντια της εξουσίας χαρακτηριζόμενες από πλευράς του ίδιου του Μπερίσα πριν ένα χρόνο σαν τα "άνθη του καπιταλισμού". Όσον αφορά την φημολογούμενη ανάμειξη του λεγόμενου υπόκοσμου στην ένοπλη εξέγερση της Αυλώνας, υπάρχουν τέτοια στοιχεία, όμως η εξέγερση έχει ένα χαρακτήρα λαϊκό και δια-

{...}

Ποιες όμως είναι οι συγκεκριμένες θέσεις και οι υπευθυνότητες του ιταλικού καπιταλισμού και του κράτους στη σημερινή κατάσταση της Αλβανίας; Πέρα φυσικά από τις θεαματικές στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Αυλώνα για τη διάσωση ορισμένων δεκάδων ιταλών επιχειρηματιών καθώς και ξένων και ιταλών δημοσιογράφων που αποφάσισαν να "δραπετεύσουν" από την λεγόμενη "κόλαση της Αυλώνας".

Το γεγονός αυτό καταδεικνύει ότι στην ουσία η Ιταλία εξακολουθεί να θεωρεί την Αλβανία σαν το εικαστό πρώτο γεωγραφικό της διαμέρισμα, σχεδόν όπως δηλαδή συνέβαινε πριν 50 και πλέον χρόνια κατά τη διάρκεια της φασιστικής κατάληψης της χώρας από τον στρατό του Μουσολίνι και τα γνωστά επακόλουθα σε σχέση με την Ελλάδα.

Αρκεί να αναφερθεί ότι η Ιταλία, διαμέσου της αριστερής σημερινής κυβέρνησής της, μαζί με τους υπόλοιπους εταίρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης έδωσε τον Μάιο του 1996 το πράσινο φως στον Μπερίσα σε σχέση με την εκλεγμένη διαμέσου πασιφανούς εκλογικής απάτης κυβέρνησής του, την οποία εξακολουθούσε να υποστηρίζει ακόμα πριν μερικές ημέρες σαν -κατά τα λεγόμενά της- μια "νόμιμη εκλεγμένη κυβέρνηση", αλλά επίσης σύμφωνα με συγκεκριμένες πληροφορίες που κυκλοφόρησαν τους τελευταίους μήνες στην Ιταλία, λέγεται ότι η ιταλική κυβέρνηση ήταν τουλάχιστον ενημερωμένη σχετικά με τις μίζες των επενδυτικών χρηματιστηριακών εταιριών στις οποίες διοχετεύτηκαν και ιταλικά επιχειρηματικά κεφάλαια που χρησίμευαν φυσικά για χρηματοδότηση του αλβανικού κρατικού μηχανισμού.

Κεφάλαια, ιταλικά και αλβανικά, που προέρχονταν με μαθηματική σιγουριά από τις πιο προσοδοφόρες ενασχολήσεις του ανθίζοντα αλβανικού νεο-καπιταλισμού, δηλαδή αυτές του εμπορίου όπλων από την πρώην Γιουγκοσλαβία, του εμπορίου οικονομικών μεταναστών από την Αλβανία καθώς και από πολλές άλλες χώρες του τρίτου κόσμου, του εμπορίου ναρκωτικών και τέλος της εντατικής εκμετάλλευσης επί του ιταλικού εδάφους της σωματεμπορίας νεαρών αλβανίδων.

Τα πράγματα είναι πολύ ρεαλιστικά γιατί υπό διαφορετικές συνθήκες ο καπιταλισμός της ελεύθερης αγοράς θα ήταν αδύνατο να στεριωθεί σήμερα στην Αλβανία.

Ο ιταλικός καπιταλισμός και το κράτος διαδραματίζουν λοιπόν εξέχουσα θέση σ' αυτή τη διαδικασία μετάβασης της Αλβανίας στην "ελεύθερη αγορά", περισσότερο από κάθε άλλο ευρωπαϊκό κράτος.

Η ιταλική πρεσβεία στην Αλβανία διαθέτει ένα πολιτικό βάρος ασύγκριτο σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο μέρος και ο μέχρι πρόσφατα καθολικός υπουργός εξωτερικών του Μπερίσα ήταν ο άνθρωπος του Βατικανού στην Αλβανία. Περισσότερο από το 50% του εξωτερικού εμπορίου της Αλβανίας είναι ελεγχόμενο από την Ιταλία και το 60% των ξένων επενδύσεων στη χώρα ανήκουν επίσης στην Ιταλία. Μέχρι και οι λογιστικοί ισολογισμοί μιας από τις "χρεωκοπημένες" επενδυτικές χρηματιστηριακές εταιρίες είχαν επίσης ανατεθεί σε ιταλικό λογιστικό γραφείο.

Να λοιπόν περί ποιου ακριβώς εγκληματικού ληστρικού καπιταλισμού κάνει λόγο ο γ.γ. του κόμματος της δημοκρατικής αριστεράς της Ιταλίας.

Όλες οι κρατικές εξουσίες, η καθεμία για τους ιδιαίτερους λόγους της, έχουν να φοβηθούν από την παρούσα εξέλιξη της συνεχιζόμενης ανεξέλεγκτης λαϊκής εξέγερσης στην Αλβανία.

Από παράδειγμα αποτελούν όχι μονάχα οι πολιτικάντικες διαβεβαιώσεις Σημίτη στον Μπερίσα σχετικά με την μη ανάμειξη της ελληνόφωνης μειονότητας της Αλβανίας στην εξέγερση, αλλά επίσης η εκπληκτική προσέγγιση του ίδιου του Ρουγκόβα σ' αυτόν, τον άλλοτε αντίπαλό του στο Κόσσοβο και θεωρούμενο σαν ηγέτη της τοπικής αλβανόφωνης "μειονότητας". Σε κάθε περίπτωση, παρόμοιες θέσεις σημαίνουν εμμέσως πλην σαφώς την καταδίκη της ίδιας της λαϊκής εξέγερσης.

Τα κράτη θεωρούν σαν αποκλειστικό τους προνόμιο να αποφασίζουν αυτά, πότε πρέπει να στέλνουν τους ανθρώπους στον πόλεμο για να σκοτωθούν εξυπηρετώντας αποκλειστικά τα δικά τους συμφέροντα καθώς και αυτά των επιμέρους καπιταλιστών.

Όπως από τη μια πλευρά παρατηρεί σωστά ο αλβανός συγγραφέας Dritero Agolli ότι για να γίνει ένας εμφύλιος πόλεμος χρειάζεται τουλάχιστον αντιπαρτιθέμενα ιδανικά, από την άλλη πλευρά θέλονται για άλλη μια φορά να εκπληρωθεί μέχρι βάθους τον ρόλο του, αυτόν του διανοούμενου κοινά προσκείμενου στη σοσιαλιστική αντιπολίτευση (πρώην ΚΚΑ), δηλαδή ότι οι εξεγερμένοι δεν διαθέτουν ιδανικά εκτός απ' αυτά που διαπλάθονται πάνω στα βίαια επεισόδια.

Είναι πράγματι θλιβερό αυτός ο ρόλος των διανοούμενων να θέλουν να μεταμορφώνονται σχεδόν πάντοτε σε Κασσάνδρες της εξέγερσης και σε ηθικούς νεκροθάφτες της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Διαθέτει ίσως κάποιος άλλος σήμερα κανένα σίγουρο και πιο ασφαλή δρόμο ώστε να προσπαθήσουμε να εφεύγουμε από το βάρβαρο στο οποίο μας οδηγούν ολοταχώς ο καπιταλισμός και το κράτος;

Χρήστος Στρατηγόπουλος

“Γενική απεργία” στη Ρωσία

Δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές αφήφισαν τις εξαιρετικά χαμηλές θερμοκρασίες στις δύο μεγαλύτερες πόλεις της Ρωσίας, τη Μόσχα και την Αγία Πετρούπολη, και διαδήλωσαν ζητώντας την παραίτηση της κυβέρνησης και την πληρωμή των καθυστερούμενων μισθών τους. Η συμμετοχή, πάντως, στην ημερήσια γενική απεργία ήταν αρκετά κάτω από τα αναμενόμενα είκοσι εκατομμύρια. Δεν σημειώθηκαν καθόλου επεισόδια, διαψεύδοντας τους φόβους κυβερνητικών στελεχών και της αστυνομίας, που είχε κινητοποιηθεί, φοβούμενη καταστάσεις χάους “όπως στην Αλβανία”, καθώς είχε δηλώσει υψηλόβαθμο στέλεχος της αστυνομίας.

Η απεργία και οι διαδηλώσεις οργανώθηκαν από τα συνδικάτα, με την υποστήριξη της αντιπολίτευσης, με βασικό αίτημα την πληρωμή των καθυστερούμενων μισθών, συνολικού ύψους 8.8 δισεκατομμυρίων δολαρίων, το ένα πέμπτο από τα οποία χρωστάει το κράτος. Ο ίδιος ο Γέλτσιν είπε πως οι εργαζόμενοι έχουν δίκιο και σε μια κίνηση εντυπωσιασμού έκανε ευρύ κυβερνητικό ανασχηματισμό. Λίγες ώρες, μάλιστα, πριν την έναρξη της απεργίας, ανακοίνωσε την αποδέσμευση μεγάλων κονδυλίων από τον προϋπολογισμό, τόσο για την πληρωμή των δημόσιων υπαλλήλων, όσο και για την πληρωμή των ανθρακωρύχων και την αναδιάρθρωση αυτού του, βασικού για τη Ρωσία, τομέα της οικονομίας. Ας σημειωθεί ότι οι ανθρακωρύχοι, που

θεωρούνται από τις πιο μαχητικές ομάδες εργαζόμενων, δήλωσαν ότι δεν θα συμμετάσχουν στην απεργία, ούτε επιδιώκουν την παραίτηση του Γέλτσιν.

Στην Αγία Πετρούπολη, το τοπικό ραδιόφωνο ανακοίνωνε ότι τα εργοστάσια είχαν ήδη αρχίσει να πληρώνουν τα καθυστερούμενα, την ώρα που σαράντα χιλιάδες διαδηλωτές βρίσκονταν στην κεντρική πλατεία της πόλης, αντιμέτωποι με το χιόνι.

Η μετάβαση της ρωσικής οικονομίας στην ελεύθερη αγορά έχει δημιουργήσει πολύ σοβαρά προβλήματα στον πληθυσμό, καθώς και σε πολλούς τομείς της οικονομίας που φυτοζωούν. Μεγάλες βιομηχανικές μονάδες υπολειπονται μόνιμα και καθυστερούν για μήνες την πληρωμή των μισθών, καθιστώντας την επιβίωση αβέβαιη, καθώς το κόστος ζωής ανεβαίνει ταχύτατα. Στις βιτρίνες των καταστημάτων υπάρχει πλήθος καταναλωτικών αγαθών, η πλειοψηφία των ρώσων, όμως, δυσκολεύεται να εξασφαλίσει τα απαραίτητα για την επιβίωση. Η χειραγωγημένη από την άπολη ρωσική αντιπολίτευση “γενική απεργία” μιας μέρας δεν μπορούσε να δώσει καμία λύση: απλά ήταν ένα μέσο άσκησης πολιτικής πίεσης από την αντιπολίτευση και μια ευκαιρία για “φιλολαϊκές” κινήσεις αντιπερισπασμού από τον Γέλτσιν. Το μέλλον για τους Ρώσους παραμένει σκοτεινό...

Εξέγερση παλαιστίνιων κρατούμενων

Την περασμένη Τετάρτη, 220 παλαιστίνιοι προφυλακισμένοι στις φυλακές Megiddo στασίασαν, αγανακτισμένοι για την πολύμηνη, ή ακόμη και πολύχρονη, σε αρκετές περιπτώσεις, προφυλάκισή τους. Οι καταδικασμένοι ενώθηκαν μαζί τους και εξόρισαν βίαια επεισόδια που κράτησαν έξι ώρες. Οι φύλακες εκτόξευαν δακρυγόνα, άναψαν φωτιές, η παροχή ηλεκτρικού διακόπηκε και τελικά μια ολόκληρη πτέρυγα της φυλακής καταστράφηκε τελείως από την φωτιά. Δεκάδες κρατούμενοι μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο της φυλακής εξαιτίας της εισπνοής δακρυγόνων. Εκεί τους επιτέθηκαν και τους χτύπησαν στρατιώτες. Για τρεις μέρες απαγορευόταν στον Ερυθρό Σταυρό και τους δικηγόρους η είσοδος στη φυλακή.

Οι κρατούμενοι εξεγέρθηκαν όταν έμαθαν ότι αποφασίστηκε και νέα παράταση της κράτησής τους. Εδώ και έξι μήνες οι προφυλακισμένοι διαμαρτύρονται για τις συνεχείς παρατάσεις χωρίς να ορίζεται η δίκη τους και σε παράβαση των συμφωνιών μεταξύ της ισραηλινής και της παλαιστινιακής ηγεσίας. Για τους περισσότερους απ' αυτούς, όχι μόνο δεν έχει οριστεί δίκη, αλλά ούτε καν τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Έχουν συλληφθεί επειδή είναι αντίθετοι στη συμφωνία του Όσλο, άποψη που συμμερίζονται όλο και περισσότεροι παλαιστίνιοι, αφού η ισραηλινή κυβέρνηση καθυστερεί συνέχεια την εφαρμογή της, αλλά και ισραηλινοί.

Την ίδια μέρα, επεισόδια έγιναν και στις φυλακές Nafha, στην έρημο Negev, όπου οι κρατούμενοι συγκροτήθηκαν με τους φύλακες, διαμαρτυρόμενοι για τις κακές συνθήκες κράτησής τους.

Η ισραηλινή κυβέρνηση, στα πλαίσια της συμφωνίας του Όσλο, είχε αναλάβει τη δέσμευση να απελευθερώσει τους προφυλακισμένους παλαιστίνιους. Όμως, αν και έχουν περάσει δύο χρόνια από την υπογραφή της, ελάχιστα έχουν γίνει προς αυτή την κατεύθυνση. Τρεις χιλιάδες παραμένουν στις ισραηλινές φυλακές. Εφτακόσιοι αφέθηκαν ελεύθεροι το 1995, επρόκειτο όμως για κρατούμενους που είχαν ήδη εκτίσει το μεγαλύτερο μέρος της ποινής τους. Άλλες τριάντα γυναίκες αφέθηκαν πρόσφατα. Αυτή η στάση προκαλεί ένταση τόσο στις φυλακές, όσο και στις σχέσεις ισραηλινών και παλαιστίνιων.

Πηγή: LAW - Palestinian Society for The Protection of Human Rights And The Environment

Φραγμοί στους πρόσφυγες

Όλο και περισσότερες κυβερνήσεις υιοθετούν σκληρή στάση απέναντι στους πρόσφυγες, αδιαφορώντας για τους κινδύνους που αντιμετωπίζουν στις χώρες τους.

Υπολογίζεται πως αυτή τη στιγμή υπάρχουν δεκαπέντε εκατομμύρια πρόσφυγες στον κόσμο, ενώ άλλα είκοσι εκατομμύρια έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, αλλά παραμένουν μέσα στα σύνορα της χώρας τους. Στην πλειοψηφία, πρόκειται για γυναίκες και παιδιά. Οι γυναίκες κινδυνεύουν ιδιαίτερα, καθώς οι βιασμοί είναι πολύ συνηθισμένοι, είτε ως βασανιστήριο είτε ως μέσο εξαναγκασμού πληθυσμών σε φυγή από τα σπίτια τους, κάτι που έγινε ή γίνεται συστηματικά στην πρώην Γιουγκοσλαβία, τη Ρουάντα και το Αφγανιστάν. Όλο και περισσότεροι άνθρωποι αναγκάζονται να ξενιτευτούν αναζητώντας ασφάλεια, οι κυβερνήσεις, όμως, αντί να ανταποκρίνονται, προσπαθούν να βρουν τρόπους να τους κρατούν έξω από τα σύνορά τους.

Το 1951, με νωπά ακόμη τα τραύματα του β' Παγκοσμίου Πολέμου, υπογράφηκε η Σύμβαση για τους Πρόσφυγες, βασικό σημείο της οποίας ήταν να μην επαναπατρίζονται άνθρωποι που η ζωή ή η ελευθερία τους κινδυνεύει στη χώρα καταγωγής τους. Σήμερα, όλο και συχνότερα παραβιάζεται αυτός ο κανόνας από τις κυβερνήσεις των “αναπτυσσόμενων” κρατών.

Σε μία περίπτωση, μια ζαϊρινή γυναίκα δραπετεύσε από μια στρατιωτική φυλακή όπου είχε βασανιστεί και

ζήτησε πολιτικό άσυλο στη Σουηδία. Οι σουηδικές αρχές απέρριψαν το αίτημά της με διάφορα επιχειρήματα, μεταξύ των οποίων ότι ο πρόεδρος δεν ελέγχει τον στρατό και γι' αυτό τα βασανιστήρια από τους στρατιώτες δεν αποτελούν δίωξη από το καθεστώς!

Πέρσι τον Ιούλη, οι βελγικές αρχές απέρριψαν την αίτηση του αλγερινού Bouasria Ben Othman για πολιτικό άσυλο και τον απέλασαν πίσω στην Αλγερία. Η Διεθνής Αμνηστία προσπάθησε χωρίς επιτυχία να μάθει που βρισκόταν, μέχρι που, στις 19 Νοέμβρη, η αλγερινή αστυνομία ανακοίνωσε ότι είχε συλληφθεί με την άφιξη του στη χώρα, αφέθηκε ελεύθερος αλλά μετά τον συνέλαβαν ξανά. Στις 26 του μήνα, ο Bouasria εμφανίστηκε στην τηλεόραση, δήλωσε ότι ήταν καλά και να σταματήσουν να τον ψάχνουν. Μια εβδομάδα αργότερα, η αστυνομία ανακοίνωσε στους δικούς του πως είχε πηδήξει από ένα παράθυρο και σκοτώθηκε. Κατά πάσα πιθανότητα, πέθανε από βασανιστήρια.

Στις πρακτικές που χρησιμοποιούν οι κυβερνήσεις εναντίον των προσφύγων περιλαμβάνονται η παρεμπόδιση της εισόδου τους στη χώρα, η σύλληψή τους, η με συνοπτικές διαδικασίες απόρριψη της αίτησής τους, ο βίαιος επαναπατρισμός τους, η τιμωρία με πρόστιμο των αεροπορικών ή ναυτοπλοϊκών εταιρειών που μεταφέρουν άτομα χωρίς τα απαραίτητα ταξιδιωτικά έγγραφα.

Παράδειγμα της πρώτης μεθόδου είναι η στάση των Ε.Π.Α. απέναντι στους αίτινους πρόσφυγες μετά το πραξικόπημα του 1991, όταν αμερικάνικα πλοία ανάγκαζαν τα πλοία της με τους πρόσφυγες να επιστρέψουν, χωρίς να τους δοθεί η ευκαιρία να ζητήσουν άσυλο, κάτι που μιμείται αυτές τις μέρες η Ιταλία με τα πλοία με τους αλβανούς πρόσφυγες.

Διώξεις συνδικαλιστών στην Κολομβία

Η συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζόμενων στα πετρελαιοειδή της Κολομβίας, Union Sindical Obrera, έδωσε, την περασμένη εβδομάδα, συνέντευξη τύπου στην Στοκχόλμη, όπου κατήγγειλε τις μεθοδεύσεις εναντίον της, από την κολομβιανή κυβέρνηση.

Τα τελευταία επτά χρόνια, πάνω από εβδομήντα μέλη του συνδικάτου έχουν δολοφονηθεί από “άγνωστους”, πάντα σε κρίσιμες περιόδους διεκδικήσεων των εργαζόμενων ή αντίστασής τους στα σχέδια ιδιωτικοποίησης της κρατικής εταιρείας πετρελαιοειδών Ecopetrol.

Στις 5 Δεκέμβρη, δεκατέσσερα μέλη της USO συνελήφθησαν με τις κατηγορίες της “στάσης” και της “συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση”. Ένας απ' αυτούς, ο Cesar Carillo, συνελήφθη ενώ έβγαине από τα κεντρικά γραφεία της Ecopetrol, όπου συμμετείχε σε διαπραγματεύσεις με τη διοίκηση της εταιρείας. Επιπλέον, στις 11 Φλεβάρη, μέρα που ξεκίνησε η ιδιαίτερα πετυχημένη επτάμηνη απεργία των εργαζόμενων στο δημόσιο τομέα, καταδικάστηκε για τα ίδια αδικήματα ο Pedro Charo, ένας από τους ηγέτες της USO, σε επτάχρονη φυλάκιση.

Στην ανακοίνωσή της, η USO διαμαρτύρεται τόσο για τη συνεχιζόμενη φυλάκιση των μελών της, όσο και για την εκστρατεία δυσφήμισης της από την κυβέρνηση, που την κατηγορεί για ναρκοτρομοκρατία, σπιλώνοντας τα 74 χρόνια συνδικαλιστικών αγώνων της, με στόχο να τη θέσει στο περιθώριο για να προχωρήσει ανενόχητη στην ιδιωτικοποίηση της Ecopetrol.

Καταλήψεις πετρελαιοπηγών της Shell

Το περασμένο σαββατοκύριακο, νιγηριανοί χωρικοί από δύο τοπικές κοινότητες κατέλαβαν έξι πετρελαιοπηγές της Shell στη χώρα, σταματώντας την παραγωγή και συλλαμβάνοντας ως ομήρους 127 υπαλλήλους της εταιρείας. Οι κινητοποιήσεις επηρέασαν την παραγωγή και άλλης μιας εταιρείας πετρελαιοειδών, της αμερικάνικης Chevron. Οι χωρικοί διαμαρτύρονται για τη συγχώνευση των δύο κοινοτήτων σε μία, γεγονός που θα έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση της κρατικής χρηματοδότησης.

Στις συμπλοκές κατά τη διάρκεια της κατάληψης τραυματίστηκαν έξι εργάτες της Shell, ενώ σε νέα επεισόδια σε σταθμό άντλησης τη Δευτέρα, τραυματίστηκαν άλλοι τρεις. Οι χωρικοί άφησαν αργότερα ελεύθερους 31 από τους ομήρους.

Η επίθεση ανάγκασε τη Shell να διακόψει τις εργασίες στις έξι πετρελαιοπηγές, μειώνοντας τη συνολική ημερήσια παραγωγή κατά 100.000 βαρέλια αργού πετρελαίου, ποσοστό περίπου 5% της συνολικής παραγωγής της Νιγηρίας. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν το σαββατοκύριακο και έξω από δύο εγκαταστάσεις της Chevron, με αποτέλεσμα την προσωρινή μείωση της παραγωγής.

Την Πέμπτη οι χωρικοί κατέλαβαν και πέμπτη πετρελαιοπηγή, μειώνοντας την παραγωγή κατά άλλο ένα 5%. Από την άλλη, άρχισαν να απελευθερώνουν σταδιακά τους ομήρους.

Η Νιγηρία είναι η πρώτη σε παραγωγή πετρελαίου χώρα της Αφρικής και η πέμπτη στον κόσμο. Τα έσοδα από το πετρέλαιο αποτελούν το 90% των συνολικών εσόδων από εξαγωγές. Τα κοπτήματα εκμεταλλεύονται έξι πολυεθνικές εταιρείες, που απολαμβάνουν ειδικής συμφωνίας με την χούντα της Νιγηρίας. Η μεγαλύτερη απ' αυτές είναι η Shell, που αντλεί το μισό της συνολικής ποσότητας. Οι δραστηριότητες της έχουν γίνει πολλές φορές στόχος των κατοίκων των περιοχών που βρίσκονται εγκαταστάσεις της, αλλά και διεθνών περιβαλλοντικών οργανώσεων.

Το 1993, αναγκάστηκε να αποσυρθεί από την περιοχή Ogoni, μετά από εκτεταμένες διαμαρτυρίες και σαμποτάζ. Τον επόμενο χρόνο έγιναν διαδηλώσεις εναντίον της στην περιοχή Warri, ενώ το 1995, η εκτέλεση οκτώ τοπικών ηγετών της Ogoni, μεταξύ των οποίων ο Ken Saro-Wiwa, που διεξήγαγε εκστρατεία κατά της Shell ξεσήκωσε διεθνή θύελλα διαμαρτυριών για τη συνεργασία της με τη νιγηριανή χούντα.

RADIKAL:

Συλλήψεις και κατασχέσεις...

Σε μια προσπάθεια να εμποδίσουν την παραγωγή και διανομή του νέου τεύχους του Radikal, γερμανοί αστυνομικοί συνέλαβαν στις 22 Μάη δύο άτομα και κατάσχασαν 680 αντίτυπα του περιοδικού στο Μόναχο. Την ίδια μέρα, έκαναν έρευνα στα σπίτια των συλληφθέντων στο Βερολίνο, καθώς και στα γραφεία του PDS (Δημοκρατικού Σοσιαλιστικού Κόμματος) στο Kreuzberg. Το PDS έχει παραχωρήσει χώρο στα εκεί γραφεία του στους αυτόνομους και αριστεριστές του Γραφείου Ενάντια στην Καταστολή. Δεκάδες άτομα και οργανώσεις στη Γερμανία, περιλαμβανόμενης της IG Medien, συνδικαλιστικής οργάνωσης των δημοσιογράφων και τυπογράφων, έχουν δηλώσει “εκδότες” του περιοδικού, σε ένδειξη συμπαράστασης στο Radikal και διαμαρτυρόμενοι για την ποινικοποίηση του αριστερού τύπου μέσα από το χαρακτηρισμό του ως “εγκληματική οργάνωση”.

Οι δύο συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση. Η δίκη διάφορων ατόμων που κατηγορούνται για συμμετοχή στην έκδοση και διανομή του Radikal από το 1995, όταν είχε πραγματοποιηθεί μπαραζή συλλήψεων, ερευνών σε σπίτια και κατασχέσεων υλικού, έχει οριστεί να ξεκινήσει στην πόλη Goblentz, στις αρχές της άνοιξης.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΑ

Όταν η συνείδηση δημιουργεί την ιστορία

Η Κομμούνα του Παρισιού αποτελεί μια από τις κορυφαίες επαναστατικές δημιουργίες, ένα από τα σημαντικότερα και πιο αυθεντικά επαναστατικά εγχειρήματα, του οποίου οι διεκδικήσεις, οι μορφές και οι αιτίες που το γέννησαν παραμένουν δυστυχώς επίκαιρες όσο ποτέ άλλοτε. Σε μια εποχή που η αλαζονεία της εξουσίας ξεπερνά κάθε όριο και οι κοινωνίες είναι βυθισμένες στην παραίτηση, τη στυγνή εκμετάλλευση και τους ποικίλους νεολοκληρωτισμούς της δικτατορίας του θεάματος, το αίτημα της παρισινής Κομμούνας για ελευθερία, δικαιοσύνη, ισότητα και ανθρώπινη αξιοπρέπεια αντηχεί ακόμη στις συνειδήσεις που αντιστέκονται και επιμένουν να αγωνίζονται για την συλλογική και ατομική ελευθερία.

Η Ευρώπη, την περίοδο που προηγήθηκε της Κομμούνας, είχε βυθιστεί στην απελπισία και στην τυφλή υποταγή, ενώ αναδύονταν ξανά ο αυτοκρατορικός συγκεντρωτισμός, η θρησκευτική αντίληψη της πραγματικότητας και ο εκκλησιαστικός δεσποτισμός, ταυτόχρονα με την εμφάνιση ενός ακμαίου καπιταλισμού. Η ριζοσπαστικότητα και ο δυναμισμός, στοιχεία απαραίτητα για την απελευθέρωση της κοινωνικής ζωής, και η ταξική πάλη μόλις τότε επανέκαμψαν μετά την κατάπνιξη και την άγρια καταστολή του επαναστατικού κινήματος που σάρωσε την Ευρώπη το 1848. Οι συγκρούσεις μεταξύ μαρξιστών και οπαδών του Μπακούνιν είχαν ήδη αρχίσει μέσα στην Πρώτη Διεθνή, ενώ εκείνη την περίοδο έμπαιναν οι βάσεις για την περαιτέρω ανάπτυξη και διεύρυνση των ιδεών του επαναστατικού σοσιαλισμού (προπαγάνδα αναρχικών ιδεών σε Ιταλία και Ισπανία).

Η Κομμούνα του Παρισιού γεννήθηκε αυθόρμητα -με την έννοια ότι δεν προετοιμάστηκε και δεν καθοδηγήθηκε από κάποια πολιτική δύναμη- από τις συλλογικές και ατομικές ανάγκες και επιθυμίες του παρισινού λαού μέσα σε ένα περιβάλλον γενικής κατάρρευσης και

“Το ίσο δικαίωμα για όλους στα αγαθά και στις απολαύσεις αυτού του κόσμου, η καταστροφή κάθε εξουσίας, να ποια είναι τα αίτια -αν εμβαθύνουμε στα πράγματα- της εξέγερσης της 18ης Μαρτίου και οι αρχές της επίφοβης οργάνωσης που της χάρισε ένα στρατό”.

Κοινοβουλευτική έρευνα για την εξέγερση της 18ης Μαρτίου

διάλυσης όλων των εθνικιστικών και ταξικών παραπετασμάτων και ψευδαισθήσεων και αποκάλυψης της κοινωνικής πραγματικότητας (ο γαλλοπρωσικός πόλεμος και η έκβασή του με την συμφωνία της γαλλικής και γερμανικής κυρίαρχης τάξης για την κατάπνιξη της Κομμούνας). Η παρισινή Κομμούνα ήταν το μεσορήνιο και η κορύφωση ενός κινήματος κομμουνικών και εξεγέρσεων που άρχισε το 1870 με την ανακήρυξη της Κομμούνας της Λυών (στην οποία συμμετείχε ενεργά ο Μπακούνιν). Επίσης ενεργό ρόλο στην παρισινή Κομμούνα, εκτός βέβαια από τους επαναστάτες σοσιαλιστές (αντικρατιστές οπαδοί του Προυντόν) είχε και εκείνο το τμήμα των Γιακωβίνων στο οποίο συμμετείχαν ειλικρινείς υποστηρικτές και εκφραστές της δημοκρατικής πίστης που γέννησε η γαλλική επανάσταση. Μέσα στις ελεύθερες και δημιουργικές συνθήκες που γεννούσε η κοινωνική επανάσταση, κατόρθωσαν να ξεπεράσουν τις πολιτικές τους προκαταλήψεις και την προσήλωσή τους στην κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας ενώ το Παρίσι βρισκόταν σε κατάσταση πολιορκίας, απειλούνταν από το φάσμα της πείνας και όλες οι αντιδραστικές φάτριες της Ευρώπης είχαν στραμμένο το βλέμμα τους στις βρώμικες συνομοσίες της γαλλοπρωσικής ολιγαρχίας για την καταστολή της Κομμούνας.

Η παρισινή Κομμούνα άλλαξε ριζικά την επαναστατική οπτική και πρακτική, φανέρωσε νέους δρόμους και δυνατότητες, νέες ανάγκες και προσανατολισμούς. Φώτισε, με την βαθιά

δημιουργική και απελευθερωτική δυναμική της, πλευρές και σχέσεις της κοινωνικής-πραγματικότητας και δημιούργησε τις υλικές προϋποθέσεις για επαναστάσή τους από τον επαναστατημένο λαό, που μέσα σε συνθήκες αυτονομίας και αυτοοργάνωσης, βιώνει και δημιουργεί ο ίδιος τη ζωή του. Οι εξεγερμένοι, μέσα από την αλληλεγγύη και τη συλλογική δράση, τσάκισαν το κράτος και άνοιξαν το δρόμο για τη σύνθεση των πολλών κόσμων από τους οποίους αποτελείται αυτός ο κόσμος. Η σημασία της Κομμούνας δεν έγκειται τόσο στην ένοπλη εξέγερση του παριζιάνικου λαού, ο οποίος προτίμησε να πολεμήσει μέχρι τέλους, παρά να παραδοθεί στους Βερσαλλιέρους του αχρείου Θιέρσου, όσο στην χειμαρρώδη ανάγκη και επιθυμία για βαθιά και ριζική αλλαγή αυτού του κόσμου που αναπτύχθηκε και άρχισε να υλοποιείται τσακίζοντας την κρατική διάρθρωση και δημιουργώντας όρους οικονομικής και κοινωνικής ισότητας. Οι εξεγέρσεις αποτελούν ζωτική ανάγκη για τις κοινωνίες που βρίσκονται κάτω από στυγνή εκμετάλλευση ή που βρίσκονται σε παρατεταμένη αποσύνθεση από αδυναμία πραγμάτωσης των δυνατοτήτων τους. Αλλά χρειάζεται επίσης και συλλογική δημιουργία-επανάσταση, ώστε να μην καλυφθεί ο χώρος και ο χρόνος που απελευθερώνεται από τις εξουσιαστικές μονούβρες.

Οι κομμουνάριοι όμως κατέλαβαν την εξουσία με σκοπό να αποδομηθούν την κοινωνία και τους εαυτούς τους από την κυριαρχία και την εκμετάλλευση και έφτιαξαν μία κοινότητα της πόλης που στηριζόταν στην αυτονομία, στην αλληλεγγύη, στην ελευθερία και στη δικαιοσύνη. Εγκαθιδρύθηκε η άμεση δημοκρατία (ανακλητότητα αντιπροσώπων, άμεση και καθολική εκλογή από όλο τον πληθυσμό -και για πρώτη φορά και από τις γυναίκες), καθορίστηκε ανώτατο όριο αποδοχών και εφαρμόστηκε η συλλογική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, η περιουσία της εκκλησίας κατασχέθηκε και αποδόθηκε στους κομμουνάριους, η στρατιωτική θητεία καταργήθηκε, ενώ εξοπλιζόταν στρατιωτικά ο εξεγερμένος λαός. Μέσα στην δίνη της κοινωνικής επανάστασης κατοχυρώνεται η ατομική ελευθερία και το δικαίωμα της υπεράσπισής της, αναγνωρίζονται τα δικαιώματα των φυλακισμένων και των τροφίμων φρενοκομικών, ενώ οργανώνεται για πρώτη φορά η υποχρεωτική δωρεάν παιδεία υπό τον έλεγχο της Δημαρχίας, η οποία αντικατέστησε την αυταρχική εκπαίδευση των καλόγερων. Η εκπαίδευση προσανατολίστηκε στην πειραματική και επιστημονική μέθοδο όλων των γεγονότων, ανεξαρτήτου “φύσεως”, ενώ ο

λαός και η νεολαία, καθώς μορφωνόταν, συνέχιζε να είναι παραγωγός. Η Κομμούνα οργάνωσε ελεύθερα και συλλογικά την υπηρεσία κοινοτικής βοήθειας που εξασφάλιζε την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των πολιτών και της εθνοφρουράς. Ο λαός κατέλαβε τα εργοστάσια, που είχαν διακόψει τη λειτουργία τους, και επαναλειτούργωντας τα, τα έθεσε στην κυριότητα όλων και προς όφελος όλων.

Η εργασία οργανώθηκε με βάση τις εργατικές ενώσεις, με συλλογικά κεφάλαια, με τη συνεργασία των συμμετεχόντων σ' αυτήν. Σύμφωνα με τις αρχές της πολιτικής και κοινωνικής επανάστασης, που επηρέασαν τους κομμουνάριους, η πρωτοβουλία της εξάλειψης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο άνηκε στο κράτος. Αυτό έπρεπε να προμηθεύει στις συνεργατικές οργανώσεις όλα τα μέσα εργασίας, παρέχοντας παράλληλα όλα τα αναγκαία μέτρα για την προστασία των εργαζομένων και την ελεύθερη ανάπτυξη των δυνατοτήτων τους. Η κρατική παρέμβαση, με όλα τα μέσα που είχε στη διάθεσή της, αποσκοπούσε να προσφέρει στον καθένα σύμφωνα με τις ανάγκες του. Το κράτος βέβαια, τότε νοούνταν ως η ελεύθερη και η ισότιμη συνεργασία και συγκρότηση των αυτόνομων πολιτών και όχι το αστικό ή το “εργατικό” κράτος.

Το κίνημα της Κομμούνας δεν έχει πολλά στοιχεία με τις προηγούμενες επαναστάσεις. Γέννησε νέες ιδέες και άλλαξε για πάντα την κοινωνική πραγματικότητα. Η εργατική τάξη κατέλαβε την εξουσία για να την οικειοποιηθεί συλλογικά, για να μπορεί να δημιουργεί η ίδια τις συνθήκες τους όρους και τις συνθήκες μιας ελεύθερης ζωής. Η συντριβή της από τα στρατεύματα της ενωμένης γαλλοπρωσικής ολιγαρχίας (πολλοί πρώτοι στρατιώτες έγιναν κομμουνάριοι από τις πρώτες μέρες που βρέθηκαν στο Παρίσι) δεν μπορεί να μειώσει το μέγεθος των επιτευγμάτων της.

Το επαναστατημένο Παρίσι κατάφερε ένα ισχυρό χτύπημα στη λογική της αναγκαιότητας και υποταγής στην εξουσία. Ένα ισχυρό χτύπημα στις νομομοποιητικές και θεμελιακές παραδόσεις του αστικού κράτους. Η Κομμούνα καταστάθηκε μέσα σε πλήρη και ολοκληρωτική απομόνωση. Η είδηση της συντριβής της άργησε να διαδοθεί και στην ίδια την Γαλλία, που ήδη βρισκόταν στα πρόθυρα μιας γενικευμένης εξέγερσης. Το κίνημα της Κομμούνας, αντώντας μέσα από τις επαναστατικές εμπειρίες και βιώνοντας το χρόνο μέσα σε μία “συνθήκη ενότητας” δημιούργησε το πεδίο εκείνο όπου όλα τα αυθεντικά προβλήματα τίθενται καθ' αυτά, αναζητώντας τρόπους επίλυσης και επαναπροσδιορισμού την στιγμή που παίρνουν τέλος ο διαχωρισμός, η εξειδίκευση και η ιεραρχία. Σ' αυτόν ακριβώς τον συλλογικά δημιουργημένο χώρο αναπτύσσεται και διευρύνεται η κοινωνική και ατομική συνείδηση, όρος απαραίτητος για οποιαδήποτε συνεκτική και ριζικά απελευθερωτική παρέμβαση στην κοινωνία.

Σύντομο χρονικό της Παρισινής Κομμούνας

Τα γεγονότα αρχίζουν περίπου τον Ιούλιο του 1870 όταν η Γαλλία κηρύττει τον πόλεμο στην Πρωσία. Ήδη από τους προηγούμενους μήνες έχει εξαπολυθεί ένα κύμα βίας ενάντια στα μέλη της Διεθνούς με συλλήψεις και φυλακίσεις. Ο Ιούλης βρίσκει την Διεθνή να διαδηλώνει ενάντια στον επερχόμενο πόλεμο και υπέρ της συναδέλφωσης των λαών. Τον Σεπτέμβριο ο γαλλικός στρατός καταρρέει και μαζί με αυτόν το καθεστώς του Ναπολέοντα του Γ'. Στις 4 Σεπτέμβριο εργάτες και εθνοφρουροί καταλαμβάνουν την βουλή και σχηματίζουν κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας και ζητούν τον εξοπλισμό του πληθυσμού. Στις 31 Οκτώβρη καταλαμβάνεται το δημαρχιακό μέγαρο. Η εθνοφρουρά ζητά τον σχηματισμό επαναστατικής κυβέρνησης, το κίνημα όμως καταστέλλεται από την αστυνομία. Την 1 Νοέμβρη ξεσηκώνεται ο λαός της Μασσαλίας και ιδρύει επαναστατική Κομμούνα. Τον Γενάρη του 1871 βομβαρδίζεται το Παρίσι. Στις 18 του ίδιου μήνα ανακηρύσσεται στις Βερσαλλίες η Γερμανική αυτοκρατορία, ενώ στις 22 κυβερνητικοί ανοίγουν πυρ εναντίον εργατών και εθνοφρουράς που αντιπίθονταν στην συνθηκολόγηση του Παρισιού. Στις 29 Γενάρη το Παρίσι συνθηκολογεί.

Τον Φλεβάρη του 1871 εκλέγεται νέα βουλή με πλειοψηφία μοναρχικών και οπαδών της συνθηκολόγησης, ενώ στο Παρίσι από τους 46 βουλευτές μόνο οι 6 είναι υπέρ της συνθηκολόγησης. Ο λαός και οι εθνοφρουροί αποφασίζουν να αντισταθούν. Ο λαός μεταφέρει κανόνια από τα περίχωρα στο κέντρο της πόλης.

Την 1 Μάρτη οι Γερμανοί καταλαμβάνουν τα Ηλύσια πεδία και η εθνοσυνέλευση δέχε-

ται τους γερμανικούς όρους ειρηνεύσεως. Στις 18 Μάρτη η συνθηκολογούσα κυβέρνηση προσπαθεί να αφαιρέσει τα κανόνια από το Παρίσι. Ο λαός αντιστέκεται και ο στρατός συναδελφώνεται με τους εξεγερμένους. Η κυβέρνηση του Θιέρσου εγκαταλείπει την πόλη. Η Κομμούνα εγκαθιδρύεται. Το έργο της Κομμούνας αρχίζει αμέσως μετά την ανακήρυξη της στις 28 Μάρτη. Στις 2 Απρίλη με διάταγμα ορίζεται όριο ανωτάτου μισθού και διαχωρίζεται η εκκλησία από το κράτος.

Στις 3-4 Απρίλη οι κομμουνάριοι βαδίζουν κατά των Βερσαλλιών. Οι Φλουράν και Ντυβάς από τους ηγέτες της Κομμούνας τουφεκίζονται από τα κυβερνητικά στρατεύματα. Οι κομμουνάριοι απαντάνε με μαζικές εκτελέσεις κυβερνητικών που είχαν συλληφθεί ως όμηροι τις πρώτες ώρες της εξέγερσης. Στις 28 συγκροτείται επιτροπή κοινής σωτηρίας. Αποφασίζεται λαϊκή δωρεάν εκπαίδευση και απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας.

Στις 21 Μαΐου αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση. Οι κυβερνητικοί εισχωρούν στο Παρίσι από τις εγκαταλεημένες νοτιοδυτικές πύλες.

Στις 23 Μαΐου η Μονμάρτη πέφτει μετά την Μπατινιόν αλλά αντίσταση συνεχίζεται. Στις 24 του μήνα οι εκλεγμένοι αντιπρόσωποι βάζουν φωτιά στο δημαρχείο της 11ης περιφέρειας. Οι μάχες εξελίσσονται σε σφαγή. Στις 25 συνεδριάζουν για τελευταία φορά οι Κομμουνάριοι αντιπρόσωποι. Στις επόμενες δύο μέρες τα επαναστατημένα διαμερίσματα πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Οι σφαγές των επαναστατημένων κομμουνάριων συνεχίζονται από τους νικητές κυβερνητικούς.

Στις 28 Μάρτη το τελευταίο οδόφραγμα του Τεμπλό πέφτει στα χέρια των κυβερνητικών.

Η Κομμούνα θρήνησε 40.000 νεκρούς και εξόριστους. Σε πείσμα όμως όλων εξακολούθησε να μένει ζωντανή στην μνήμη και τις καρδιές των λαών.

29 ΜΑΡΤΗ 1984: Επίθεση με καπνογόνα στο Χρηματιστήριο της Αγγλίας.

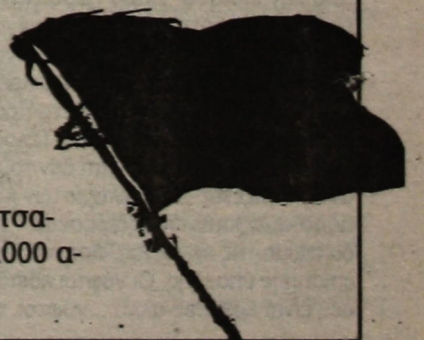
30 ΜΑΡΤΗ 1922: Δολοφονία του γ. γραμματέα της CNT E. Boal.

31 ΜΑΡΤΗ 1990: Μεγάλες συγκρούσεις στο Λονδίνο ενάντια στην εφαρμογή του “κεφαλαικού φόρου” (Poll Tax).

1 ΑΠΡΙΛΗ 1896: Κυκλοφορεί το πρώτο φύλλο της εβδομαδιαίας αναρχικής εφημερίδας “Επί τα Πρόσω”.

2 ΑΠΡΙΛΗ 1896: Αρχίζει μεγάλη απεργία στα μεταλλεία του Λαύριου.

4 ΑΠΡΙΛΗ 1912: Τουφεκισμός του Λένα. Η τσαρική αστυνομία σκοτώνει 270 από τους 2.000 απεργούς υων χρυσωρυχείων του Λένα.

"Είμαι ενθουσιασμένος με τους Αλβανούς. Πρόκειται φυσικά για παράνομη εργασία, αλλά αυτό αποτελεί προϋπόθεση για να μπορούν να προσφέρουν την εργασία τους σε χαμηλή τιμή".

Στεφ. Μάνος "Αναδημοσίευση από την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ"

"Καλά όλα αυτά, θα μπορούσε να πει κάποιος, αλλά η ύπαρξη 600.000 μεταναστών σε συνδυασμό με την ύπαρξη 500.000 ανέργων δεν θα οξύνει το πρόβλημα της ανεργίας; Κάθε ένας ξένος εργάτης, ένας Έλληνας άνεργος".

Από φυλλάδα της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Αμφίσημες ταυτότητες...

Οι παραπάνω φαινομενικά αντιθετικές αλλά ουσιαστικά συγκλίνουσες απόψεις, εκφράζουν με σαφήνεια την τραγική κατάσταση που βιώνουν καθημερινά οι ξένοι εργάτες, οι οποίοι σύμφωνα με επίσημα στατιστικά δεδομένα αποτελούν ήδη το 20% των ενεργού εργατικού δυναμικού και πιθανά να πλησιάζουν το 25%.

Καθημερινά στους δρόμους συναντάμε ξένους -όλο και πιο συχνά έγχρωμους- ενώ στα καράβια και σε αρκετούς εργασιακούς χώρους αυξάνονται αδιάκοπα -όπως παραλλήλα αυξάνεται η απασχόληση και ο οικονομικός ρόλος των "μειονοτήτων". Ειδικότερα στη ναυτιλία το ελληνικής προέλευσης κατώτερο πλήρωμα έχει σχεδόν εξαφανιστεί ενώ οι εργάτες γης, ιδιαίτερα στις αγροτικές περιοχές, στην πλειονότητα τους είναι τσιγγάνοι, αλβανοί, πόντιοι και άλλοι "αλλοεθνείς". Στη Αθήνα και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας τα ποσοστά των ξένων γυναικών που εργάζονται ως υπηρετικό προσωπικό είναι πολύ υψηλά, ενώ μεγάλος αριθμός τους απασχολείται παράνομα στη βιομηχανία του σεξ. Τέλος, πολλές κατασκευαστικές και οικοδομικές εταιρίες απασχολούν ξένους εργάτες, όχι όμως στα επίπεδα των άλλων κλάδων, ίσως και εξαιτίας της κρίσης που γνώρισε η βιομηχανία τα τελευταία χρόνια.

Έτσι τη στιγμή που εξακολουθούμε να μιλάμε και πολλές φορές να ευαγγελιζόμαστε την εργατική τάξη, τους Έλληνες εργαζόμενους, παραβλέπουμε το γεγονός ότι το προλεταριάτο, η ελληνική εργατική τάξη είναι σε αυξανόμενο ποσοστό πολυεθνικό. Πώς είναι λοιπόν δυνατόν να υπάρχουν τόσοι ξένοι εργάτες και εμείς να εθελουφλούμε; Γιατί άραγε ο συρφετός των συνδικαλισμένων χειραγωγών χρόνια τώρα στις διεκδικήσεις του δεν κάνει λόγο για τα δικαιώματα των ξένων αλλά αντίθετα τα προοπερνά επιδεικτικά; Μήπως μόνο οι Χρυσάυγιτες και τα παρόμοια καθάρματα κόπτονται για τα ταξικά μας συμφέροντα; Τι άραγε συμβαίνει;

Αρχικά όπως είπαμε, η αδιαφορία αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι οι ξένοι εργαζόμενοι δουλεύουν πρωταρχικά στη θάλασσα, επομένως έξω από την Ελλάδα. Παρά πέρα, γιατί είναι διάσπαρτα συγκεντρωμένοι στη αγροτική παραγωγή, ενώ συνήθως δουλεύουν "αόρατοι" σε μικρές επιχειρήσεις και βιοτεχνίες στα προάστια των αστικών περιοχών. Τέλος, και το σημαντικότερο, γιατί δεν τους αναγνωρίζεται -πλην ελαχίστων και αδρά αμειβομένων εξαιρέσεων- το δικαίωμα της εργασίας, άρα και της επίσημης ύπαρξης. Οι γύφτοι λοιπόν δεν είναι εργάτες αλλά... γύφτοι, οι

αλβανοί δεν έχουν άδεια εργασίας και παραμονής, οι ασιάτισες είναι καλές μόνο για βρώμικο σεξ...κ.ο.κ. Έτσι, ενώ αυξάνεται ο αριθμός των ξένων, ενώ καταλαμβάνουν τις πιο κακοπληρωμένες και εξοντωτικές εργασίες, δεν έχουν ακόμη αρχίσει να υπάρχουν επίσημα για μας τους Έλληνες-εκτός ίσως από τα δελτία ειδήσεων και τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων.

Βέβαια δεν πρέπει να ξεχνάμε το γεγονός ότι το φαινόμενο αυτό είναι πρωτόφαντο στην Ελληνική ιστορία, τουλάχιστον τη σύγχρονη. Το Ελληνικό κράτος είχε ήδη εξασφαλίσει την ομοιογένεια και εθνική "καθαρό-

νες κέρδιαν μια σημαντική άνοδο των εισοδημάτων τους που είχαν μείνει καθηλωμένα επί χούντας. Όμως αυτή η άνοδος του αγροτικού και εργατικού εισοδήματος που στο πολιτικό πεδίο εκφράστηκε με νίκη του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στις εκλογές του '81 είχε ως άμεση συνέπεια την κρίση των επιχειρήσεων και ιδιαίτερα των βιομηχανιών που είχαν συνθίσει να δουλεύουν με χαμηλά ημερομίσθια και φτηνές πρώτες ύλες. Γι' αυτό οι ελληνικές επιχειρήσεις μπόκαν σε κρίση. Γι' αυτό οι βιομηχανικές επενδύσεις μειώνονται (αυξημένο εργατικό κόστος) γι' αυτό παρατηρείται έλλειψη στο εμπορικό ισοζύγιο. Το τελευταίο μάλιστα, δηλαδή η αύξηση των εισαγωγών με ταυτόχρονη μείωση των εξαγωγών αποτελεί και την περίφημη εξίσωση του σοσιαλισμού της κατανάλωσης και της ρεμούλας α λα ΠΑΣΟΚ.

Απέναντι λοιπόν σε αυτήν τη νέα πραγματικότητα τα αφεντικά είχαν να διαλέξουν μια από τις δύο λύσεις. Είτε τεχνολογικός εκσυγχρονισμός και ορθολογικοποίηση της παραγωγής πράγμα ανέφικτο, είτε την εφαρμογή μιας σφικτής οικονομικής πολιτικής έτσι ώστε να πέσουν οι μισθοί και τα μεροκάματα. Η μείωση όμως των αγροτικών και εργατικών εισοδημάτων ήταν κάτι πολύ δύσκολο πολιτικά και μάλιστα από μια κυβέρνηση σοσιαλιστική όπως διατείνεται του ΠΑΣΟΚ. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε σπάσιμο της συμμαχίας του με το μικροαστικό κομμάτι της διανοήσης και τα εργατοαγροτικά στρώματα επομένως και πτώση της εκλογικής του δύναμης. (Βέβαια το εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ του Σημίτη έχει διαρρήξει τους δεσμούς του με τα στρώματα αυτά ήδη από το 1991 αλλά αυτό δεν θα το εξετάσουμε εδώ). Έτσι λοιπόν μια μερική λύση είναι αφενός η είσοδος ξένων εργατικών χεριών που προσφέρονται για ωμή εκμετάλλευση εφόσον δεν καλύπτονται νομικά από κανένα συνδικαλιστικό φορέα και αφετέρου η χρησιμοποίηση των ανυπεράσπιστων μειονοτήτων, όπως οι τσιγγάνοι και οι πομάκοι της Θράκης. Ας εξετάσουμε όμως τώρα με ποιους τρόπους και υπό ποιο καθεστώς εργάζονται όλοι αυτοί οι άνθρωποι στον τόπο μας.

...και ρατσισμός

Αν ο ρατσισμός και η ξενοφοβία μπορούσε να εξαλειφθεί μόνο με ψηφίσματα το πρόβλημα δεν θα υπήρχε προ πολλού, αν αναλογιστεί κανείς τις διεθνείς αποφάσεις οργανισμών που κατοχυρώνουν νομικά τα ανθρώπινα δικαιώματα. Όμως ο υποκριτικός ανθρωπισμός τους καταστρατηγείται με τον πιο εξόφθαλμο τρόπο όταν πρόκειται για πρόσπηση συμφερόντων και κερδών. Έτσι λοιπόν μια σειρά από ευρωπαϊκά κράτη ψηφίζουν νόμους που περιορίζουν την παροχή ασύλου στους μετανάστες. Διεθνείς συνθήκες όπως του Δουβλίνου και του Σέγκεν ήρθαν να υψώσουν νέα τείχη αυτή τη φορά όχι μόνο στους μετανάστες αλλά και στο φάντασμα που αποκαλείται εφημιστικά "ευρωπαίος πολίτης" εντεινόντας εκ του παραλλήλου την πειθαρχηση και καταστολή (TREVΙ). Η Ελλάδα φυσικά δεν είναι έξω από το χορό. Η θέσπιση του νόμου Ν. 1975/91 επί Νέας Δημοκρατίας αλλά και η υπογραφή των περιβόητων διμερών συμβάσεων που αποτέλεσε ένα από τα πρώτα μέτρα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ τινάζουν στον αέρα όλες τις συνταγματικές διακηρύξεις, αποδεικνύοντας περίτρανα πως η δημοκρατία τους λειτουργεί αποκλειστικά μόνο για κάποιους από τους φορείς της οικονομικής και κρατικής εξουσίας.

Πιο συγκεκριμένα: οι διμερείς συμβάσεις είναι συμβάσεις του ελληνικού κράτους με χώρες του τρίτου κόσμου σύμφωνα με τις οποίες οι υπήκοοι τους είναι υποχρεωμένοι

να πληρώνονται με βάση το μισθολογικό επίπεδο της χώρας τους. Πρόκειται δηλαδή για εργάτες δεύτερης κατηγορίας που υπόκεινται σε έναν επισημοποιημένο ρατσισμό. Ταυτόχρονα οι περισσότεροι ξένοι όπως και οι τσιγγάνοι και οι πομάκοι δουλεύουν ανασφάλιστοι χωρίς χαρτιά και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, σε πόστα μάλιστα που ο κίνδυνος ατυχήματος είναι μεγάλος. Να λοιπόν γιατί το κεφάλαιο προτιμά την ξένη εργασία. Να γιατί αυξάνεται ο αριθμός των ξένων εργατών όπως και η εκμετάλλευσή τους ενώ βέβαια παραμένουν έρμαια στα χέρια της ρατσιστικής αστυνομίας ή των αγανακτισμένων νοικοκυραίων. Αναφορικά για το νόμο 1975/91 αυτός δεν είναι παρά ένα καθαρά ρατσιστικής σύλληψης κατασκευάσμα που παρότι είχε επικριθεί από το σύνολο της τότε αντιπολίτευσης σαν κατάφωρα ρατσιστικός, το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν τον άλλαξε αλλά αντίθετα τον εφαρμόζει πιστά. Ενδεικτικά το φασιστικό γαλλικό Εθνικό Μέτωπο έχει αναφέρει για το συγκεκριμένο νόμο τα εξής: "... ο ελληνικός νόμος βαίνει στη σωστή κατεύθυνση, είναι μια εξαιρετική πρωτοβουλία, μια ρεαλιστική θετική προσέγγιση του φαινομένου της μετανάστευσης". Διόλου τυχαία η φασιστοφυλλάδα Στόχος απαιτεί ακριβώς την εφαρμογή αυτού του νόμου για να φύγουν οι ξένοι από την Ελλάδα.

Καταληκτικά, η ζωή των μεταναστών στη χώρα του καπιταλιστικού παραδείσου όπου τα πεντοχίλιαρα φυτρώνουν ακόμα και στα δέντρα αποδεικνύεται μια κόλαση τόσο για τους ξένους όσο και τους ντόπιους εργαζόμενους. Υπερεκμεταλλεούμενοι, χωρίς κανένα δικαίωμα, θύματα των ορέξεων της αστυνομίας και του κάθε σαδιστή επιχειρηματία αντιμετωπίζουν παράλληλα με την αδιαφορία, το ρατσισμό και την καταστολή.

Αλληλεγγύη: η μόνη απάντηση

Άραγε θα αυξηθεί ή θα μειωθεί ο αριθμός των ξένων εργαζόμενων τα επόμενα χρόνια; Είναι προφανές πως όσο θα διεθνοποιείται η οικονομία, τόσο θα αυξάνεται ο γαιοστρατηγικός και οικονομικός ρόλος της Ελλάδας στην ευρύτερη Βαλκανική. Η αυξητική αυτή τάση θα είναι αμείωτη. Αν μάλιστα σε τυχόν ευνοϊκή

-Αντί επιλόγου

"Σε όλα τα προηγούμενα ιστορικά συστήματα η ξενοφοβία είχε μια πρακτική συνέπεια πρωταρχικής σημασίας: την εκδίωξη του βάρβαρου από το φυσικό χώρο της κοινότητας, της κλειστής ομάδας όντας ο θάνατος η ακραία εκδοχή αυτής της εκδίωξης... Αναπόφευκτα όμως χάνουμε κάτι. Χάνουμε την εργατική δύναμη του προσώπου που διώξαμε... Αυτό αντιπροσωπεύει μια απώλεια για όλα τα ιστορικά συστήματα. Αλλά αυτή η απώλεια είναι ιδιαίτερα σοβαρή στην περίπτωση ενός συστήματος που όλη η δομή και η λογική είναι θεμελιωμένες στην αέναη συσσώρευση κεφαλαίων. Η αποβολή λοιπόν από το σύστημα είναι εντελώς άστοχη. Αλλά εάν κάποιος θέλει να μειοτοποιήσει τη συσσώρευση κεφαλαίου, είναι απαραίτητο να ελαχιστοποιήσει συγχρόνως -όχι να εξαλείψει γιατί αυτό είναι αδύνατο- τις διεκδικήσεις της εργατικής δύναμης. Ο ρατσισμός είναι η μαγική συνταγή που συμβάλλει στην επιδίωξη αυτών των δύο στόχων".

Ι. Βάλλερστάιν (Φύλο - Έθνος - Τάξη, οι διαφορούμενες ταυτότητες).